

Svenska Bankföreningen

REMISSYTTRANDE

2006-09-15

Finansinspektionen
Box 6750
113 85 Stockholm

Förslag till nya kapitaltäckningsföreskrifter

(Dnr 06-5116-200)

Yttrandet innehåller följande avsnitt:

1. Sammanfattning av Bankföreningens viktigaste synpunkter
2. Generella synpunkter
3. Specifika synpunkter
  - 3.1. IRK
  - 3.2. Kreditriskreducerande åtgärder – IRK
  - 3.3. Schablonmetoden för kreditrisker
  - 3.4. Kreditriskreducerande åtgärder – Schablonmetoden
  - 3.5. Värdepapperisering – IRK och Schablonmetoden för kreditrisker
  - 3.6. Basmetoden och schablonmetoden för operativa risker
  - 3.7. Handelslagret och marknadsrisker
  - 3.8. Kapitalbas
  - 3.9. Offentliggörande av information

1. Sammanfattning av Bankföreningens viktigaste synpunkter

- Vid skrivandet av föreskrifterna bör FI beakta alla de tidsbegränsade ”säkerhetsventiler” som inkluderats i direktivet, exempelvis golven för hur mycket kapitalkravet kan sjunka i förhållande till nu gällande regler under de tre första åren. FI har stort manöverutrymme för att vid behov justera föreskrifterna i konservativ anda under dessa inledande ”försöksår” istället för införa skärpt svensk särreglering från start (se sida 5)

- FI bör verka för att Sverige stärker sin finanssektor genom en konkurrenskraftig implementering av kapitaltäckningsdirektivet (se sida 5)
- Struktur, definitioner och begreppsanvändning måste ses över för att undvika missuppfattningar och feltolkningar (se sida 4)
- Vid den konsoliderade kapitalkravsberäkningen bör det för utländska dotterbolag och filialer vara tillåtet att använda de kapitaltäckningsregler som de utländska tillsynsmyndigheterna valt att tillämpa utifrån nationella förutsättningar (se sida 6)
- Den föreslagna nya beloppsgränsen 600 000 euro för vad som kan klassificeras som hushållsexponeringar bör tas bort (se sida 8)
- Kraven kring riskklassificering av konverteringsfaktorer bör strykas, dessutom innehåller förslaget konkurrenshämmande krav kring tillämpning av föreskrivna konverteringsfaktorer som bör ändras (se sidorna 12-13)
- Restriktionen avseende hur länge ett institut kan tillåtas basera interna estimat på endast två års data är i förslaget onödigt snäv (se sida 15)
- Hanteringskraven gällande säkerheter för institut som beräknar egna LGD-estimat är för omfattande (se sida 16)
- Kraven för att institut ska få använda olika värden på riskparametrarna i affärsprocessen respektive kapitalkravsberäkningarna är orimliga och bör strykas. Institut ska kunna visa att alternativa värden är rimliga och dokumenterade (se sida 17)
- Kravet på att godkänna alla väsentliga delar av riskklassificeringssystemen bör i enlighet med direktivet läggas på verkställande ledning - inte styrelsen (se sida 18)
- Det bör inte implementeras ett striktare krav på kreditriskkontrollenhetens oberoende än vad som stipuleras i direktivet (se sidorna 18-19)
- Det bör tydliggöras att generella säkerheter omfattas av reglerna om kreditrisk-skydd, exempelvis genom ett allmänt råd (se sida 22)
- Ett flertal förändringar i avsnittet om godtagbara icke finansiella säkerheter bör genomföras, i synnerhet de delar som är fastighetsrelaterade (se sidorna 23-26)
- Kategorin ”leasing av utrustning” bör kunna ses som medräkningsbar säkerhet och åsättas LGD 35%. Motsvarande avbetalningsprodukt bör tillåtas samma tillämpning (se sidorna 26-27)
- Värdepapperiseringsregelverket omfattar många komplexa och svårtolkade regler som kan få oönskade och oavsedda konsekvenser om de feltolkas. Med anledning därav efterlyser föreningen fortsatta kontakter mellan Bankföreningen och FI i syfte att diskutera regelverkets innebörd och omfattning. (se sida 32)

- Beräkningsformen för andel primärkapitaltillskott som får räknas in i primärt kapital bör ändras för att överensstämma med internationell tillämpning (se sida 37)
- Reglerna för hur de förväntade förlusterna ska ställas i relation till av institutet avsatta reserver och väreregleringar för motsvarande exponeringar bör utvecklas (se sida 38)
- Offentliggörande av information enligt pelare 3 bör kopplas till publiceringen av själva årsredovisningen snarare än bokslutskommunikéns publicerande (se sida 40)
- Offentliggörande av kvantitativ information enligt pelare 3 bör inte behöva göras oftare än årligen, dessutom bör även onoterade företag omfattas av kraven (se sida 40)

Bankföreningen har inga kommentarer på föreskriftsförslagen om ”Stora exponeringar”
”Godkännande av kreditvärderingsföretag” och ”Extern kreditvärdering”

-----

2. Generella sypunkter

Den föreslagna nya svenska kapitaltäckningslagen är en ramlag som syftar till att i svensk rätt implementera EU:s direktiv om rätten att driva verksamhet och kapitalkrav för kreditinstitut m fl. Ramlagen ger Finansinspektionen långtgående bemyndiganden i viktiga och väsentliga delar av de krav som skall gälla för kreditinstitutens kapitaltäckning. Detaljerade bestämmelser av stor betydelse för kreditinstitutens konkurrenskraft och dagliga tillämpning av dessa regler kommer därigenom att återfinnas i Finansinspektionens föreskrifter.

Finansinspektionens föreskrifter får, med andra ord, ett innehåll och en ställning som kan likställas med lagtext. Denna ordning kräver ett väl avvägt och genomtänkt innehåll samt att föreskrifterna är tydliga, lättöverskådliga, konsekventa samt står i samklang med innehållet och syftet med berörda EU-direktiv. I annat fall finns en risk för att det dels skapas behov av en administrativt betungande tolkningsapparat för såväl berörda institut som myndigheten och dels inarbetas en ovisshet och legal osäkerhet i regelstrukturen. Något som riskerar att vålla bekymmer inte minst i händelse av domstolsprövning av hur en specifik regel skall tolkas.

Ett grundläggande minimikrav för ett regelverk av denna dignitet - vars innehåll har avgörande betydelse för institutens förutsättningar att driva effektiv verksamhet och därigenom kredittagarens möjligheter att erhålla konkurrenskraftiga villkor – är att det upprätthåller en så tydlig och genomtänkt struktur att inte strukturen i sig utgör hinder eller bidrar till osäkerhet om reglernas tolkning.

Bankföreningen har förståelse för att FI hittills prioriterat det rena sakinnehållet men vill ändå påminna om behovet av tydlig och konsekvent struktur. Något som, enligt Bankföreningens bedömning, föreliggande föreskriftsutkast ännu inte nått.

Några exempel på förbättringsområden:

- Det saknas en enhetlig definitionskatalog.
  - Vissa begrepp definieras i en föreskrift men inte i en annan, andra begrepp saknar helt definition medan ett och samma begrepp kan vara definierat på olika sätt i olika föreskrifter.
- Det finns en inkonsekvens i såväl begreppsanvändningen som i sättet att formulera samma eller motsvarande krav i de olika dokumenten men också inom samma föreskrift.
  - För uttrycket ”*relevant jurisdictions*” i direktivet används begreppen relevant, aktuell och berörd jurisdiktion.
  - Vissa regler avviker – till sin ordalydelse och/eller innehåll - i föreskrifterna om schablonmetoden från motsvarande IRK-föreskrift trots att reglerna är hämtade från samma direktivtext.
  - FI har på vissa områden introducerat begrepp som inte är vedertagna i branschen och som därmed kräver att läsaren är väl förtrogen med innebörden i bakomliggande texter för att tyda sakinnehållet. Till exempel: ”rullande exponeringar”, ”realiserad konverteringsfaktor” samt ”motpartslösa exponeringar”

Bankföreningen befarar att det skapas en rättsosäkerhet då föreskriften innehåller avvikelser från innebörd och/eller syftet med EU-direktivet utan att avsikten med avvikelser kommenteras. Detta kan i sig också snedvrída konkurrensen för svenska institut och därigenom i negativ riktning påverka deras internationella attraktionskraft.

FI har avseende ändringar av reglerna för kapitaltäckningsanalysen i årsredovisningen skrivit promemorior där reglerna kommenteras och motiveras. Bankföreningen skulle välkomna motsvarande dokument för de övriga områdena som nu ska regleras

I lagrådsremissen om nya kapitaltäckningsregler ger regeringen utöver bemyndiganden Finansinspektionen riktlinjer för vilka beaktanden som ska göras i samband med utformandet av kapitaltäckningsföreskrifterna:

(sid.104) ”Ett annat viktigt mål är att ge svenska institut likvärdiga konkurrensförutsättningar med utländska institut. Detta kan uppnås genom avstå från att införa strängare regler för de svenska instituten än vad som gäller för deras utländska motsvarigheter. I detta sammanhang bör det också, som Företagarna påpekar, beaktas att kapitaltäckningsreglerna inte bara påverkar instituten, även om det är dess primära syfte, utan även institutens kunder. För institutens kunder, t.ex. små och medelstora företag, är det därför viktigt att de svenska institutens konkurrensförutsättningar inte är sämre än för motsvarande institut i andra länder.”

(sid.105) ”I fråga om sådana regler i direktivet som är minimiregler bör alltså utgångspunkten vara att inte införa strängare regler än i direktiven om inte syftet med regleringen, att värna den finansiella stabiliteten, motiverar det.

Även vid bedömningen av om nationella val skall utnyttjas bör utgångspunkten vara att välja den lösning som bedöms motiverad med hänsyn till syftet med regleringen. Det är dock rimligt att införa direktivens grundregler om det inte finns några konkreta skäl som talar för de nationella valen. Finansinspektionen bör alltså aktivt ta ställning till om ett nationellt val skall införas eller inte.

Det är inte möjligt att på förhand avgöra hur de svenska institutens konkurrenskraft påverkas av om ett nationellt val utnyttjas eller inte eftersom det beror på hur de utländska tillsynsmyndigheterna väljer att införliva direktiven. Det kan också finnas variationer i nationell rätt som innebär att tillämpningen av nationella val får skilda effekter i olika medlemsstater. Som nämns i det föregående är det viktigt att tillsynsmyndigheterna samarbetar och utbyter erfarenheter med varandra för att om möjligt uppnå en samsyn i centrala frågor. På sikt bör detta kunna leda till en långtgående harmonisering av reglerna.”

I dessa avsnitt i lagrådsremissen nämns en mängd förutsättningar som FI ska ta hänsyn till i föreskriftsarbetet:

- Syn på minimikrav i förhållande till finansiell stabilitet, dvs. avsteg ska motiveras utifrån stabilitet
- Skapandet av en inre marknad inom EU, dvs. Sverige ska i möjligaste mån ha samma regler som övriga medlemsstater
- Samarbete mellan länder för långtgående harmonisering
- Tillämpning av nationella val och ömsesidigt godkännande av andra medlemsstaters val, annars motverkas skapandet av en enhetlig inre marknad

Det är därför av mycket stor vikt att regeringens riktlinjer vägs in i samband med de synpunkter som i övrigt framförs i Bankföreningens yttrande. Dessutom bör FI beakta alla de tidsbegränsade ”säkerhetsventiler” som inkluderats i direktivet, exempelvis golven för hur mycket kapitalkravet kan sjunka i förhållande till nu gällande regler under de tre första åren.

Föreskriftsförslaget innehåller ett flertal s.k. dispensregler där det framgår att institut ska ansöka om att få tillämpa regeln, exempelvis ”farfars”-regeln avseende aktieexponeringar. Bankföreningen anser att flera av dessa formella ansökningsförfaranden som är tidskrävande för både FI och berörda institut med fördel kan undvikas genom att tydliga kriterier föreskrivs och följs upp av FI i tillsynsverksamheten. En möjlig väg framåt är anmälningsplikt snarare än ansökningsplikt.

En viktig fråga är beräkningen av kapitalkravet på konsoliderad nivå för en svensk institutgrupp med dotterbolag eller filialer i andra länder som tillämpar EUs eller Baselkommitténs regler. Föreskrifterna bör ange att ett institut vid den konsoliderade beräkningen får för dessa dotterbolag och filialer använda de kapitaltäckningsregler som de utländska tillsynsmyndigheterna tillämpar (s.k. mutual recognition). I annat fall skulle de svenska institutgrupperna drabbas av konkurrensnackdelar vid beräkningen av det totala kapitalkravet, även om värdlandets kapitalkrav får användas vid de separata beräkningarna för dotterbolagen och filialerna i utlandet. Dessutom skulle det medföra att instituten måste utföra dubbelarbete med parallella beräkningar för dotterbolagen/-filialerna, om konsolideringen ska ske helt enligt svenska regler. ”Mutual recognition” i detta avseende – dvs. ömsesidigt erkännande av andra tillsynsmyndigheters regelverk – är en viktig förutsättning för en enhetlig finansiell marknad inom EU. De principer, som ett annat EU-lands tillsynsmyndighet godtar, bör av konkurrenslikhets-skäl kunna få användas även för ett svenskt instituts verksamhet på detta EU-lands marknad. Det EU-landets kapitaltäckningsregler är ju baserade på samma direktiv som de svenska reglerna efter anpassning till det landets nationella förutsättningar. Det är vidare förenat med betydande svårigheter att i vissa fall tillämpa svenska principer för samtliga verksamheter i en finansiell företagsgrupp. Ett exempel på detta är att vissa säkerheter troligen kommer att definieras och hanteras olika i olika länder, vilket medför att instituten skulle behöva koda säkerheter enligt minst två olika förutsättningar.

Bankföreningen anser att FI i tydliggörande syfte bör införa ett allmänt råd om hur EKN-garantier ska beaktas. I nu gällande föreskrifter (FFFS 2003:10) 6 kap 14 § finner man följande allmänna råd avseende vad som ingår i grupp A ”Här får även redovisas fordringar på affärsdrivande statliga verk, se *bilaga 10*. lån mot statlig kreditgaranti, fordran på Riksbanken, kommunlån, lån mot kommunal borgen samt fordringar för vilka Exportkreditnämnden (EKN) ställt garanti upp till ersättningsbeloppet. Fordringar på statliga och kommunala bolag redovisas dock i grupp D. Fordringar på kommunala bolag som bildats för att tillhandahålla allmänheten service, t.ex. värme, vatten, avlopp, renhållning m.m. får redovisas i denna grupp (A) om kommun tecknat borgen för sådan fordran.”

Bankföreningen har tidigare uppmärksammat frågor kring nya kapitaltäckningsregler i förhållande till Personuppgiftslagen och Kreditupplysningslagen.

IKR-systemet innebär behandling av personuppgifter. En grundläggande regel i personuppgiftslagen är att behandling får ske så länge det är motiverat utifrån ändamålet med behandlingen. Därefter skall behandlingen upphöra. Då även lagring av gamla uppgifter är att anse som behandling följer av denna regel att uppgifterna som inte längre behövs skall raderas.

Validering av IRK-systemet ställer krav på spårbarhet för tillämpning och validering. För att kunna fullfölja det ändamålet måste banken behandla, spara, i övrigt gamla uppgifter. För att närmare kunna avgöra hur länge banken får spara äldre uppgifter vore det av stor vikt att det närmare angavs vilka krav som ställs för denna spårbarhet; t.ex. hur många år som historisk

information måste lagras. FI bör som del i föreskriftsarbetet se till att PUL och KUL inte i övrigt begränsar möjligheterna att tillämpa kapitaltäckningsreglerna.

3. Specifika synpunkter

3.1. Intern riskklassificering (IRK)

1 kap 3 §

Finansinspektionen har infört en definition av exponering. ”Exponering: tillgång i balansräkningen, derivatavtal som redovisas som skuld i balansräkningen, poster inom linjen och andra åtaganden.”

Bankföreningen anser det vara oklart vilka åtaganden, som inte redovisas inom linjen, som Finansinspektionen syftar på. Bankföreningen rekommenderar att FI ändrar definitionen av exponering så att den endast avser åtaganden inom linjen: ”Exponering: tillgång i balansräkningen, derivatavtal som redovisas som skuld i balansräkningen samt poster inom linjen”. Definitionen skulle därmed harmonisera med EU-direktivet och den föreslagna svenska lagstiftningen. Svenska kreditinstitut kommer i och med detta inte heller att missgynnas relativt utländska banker eftersom inga ytterligare åtaganden, än de som ska redovisas i årsredovisningen och delårsrapporter, kapitaltäcks.

Vidare bör FI i tydliggörande syfte i ett allmänt råd kommentera att vissa poster inom linjen innehåller tillgångar som också finns i balansräkningen och att dessa därmed endast ska betraktas som en exponering, inte två. Exempelvis innehåller posten ”Panter och andra säkerheter” tillgångar som också är redovisade i balansräkningen.

2 kap 2 § punkterna 1 och 2 samt punkten 1 i 3 §

Finansinspektionen bör i tydliggörande syfte ändra ”eller” till ”och”.

2 kap 4 §

Finansinspektionen anger vilka exponeringar som får föras till exponeringsklass hushåll.

Bankföreningen synpunkter på FIs förslag utformning gäller fyra områden:

1. sänkning av beloppsgräns från 1 miljon till 600 tusen euro,
2. hanteringskrav
3. grupp av kunder med inbördes anknytning
4. exkluderande av vissa bostadsfastigheter och bostadsrätter

1) Sänkning av beloppsgräns

Bankföreningen har starka invändningar mot såväl sänkt beloppsgräns som ett utarbetande av mer konkreta och detaljerade hanteringskrav.

I kommentar till den berörda paragrafen motiverar FI regelförändringen med att instituten möter skilda förutsättningar för kreditgivning till nämnda segment och dessutom anges att gränsen på 1 miljon euro är väl hög med hänsyn till vad man anser vara marknadspraxis på den svenska marknaden. Bankföreningen konstaterar att risk management är ett område som är under utveckling och att en enhetlig branschpraxis ännu inte har etablerats. De skillnader som FI observerat bedöms vara av övergående karaktär och nackdelarna behöver därför inte hanteras genom föreskriften.

Bankföreningen konstaterar att en sänkt beloppsgräns innebär konkurrensnackdelar för såväl svenska kreditinstitut som svenska små och medelstora företag. De institut som står under

svensk tillsyn kommer att få konkurrensackdelar dels gentemot kreditinstitut som verkar i Sverige under tillsyn av myndighet som inte är på motsvarande sätt restriktiv och dels vid verksamhet i länder där konkurrentbanker i det berörda landet inte drabbas av samma restriktion. I fall då en bank eller finansiell företagsgrupp är verksam i flera länder med olika regler kan detta innebära extra administration som inte ger en förbättrad riskkontroll. Mot bakgrund av att de svenska små och medelstora företag i hög grad är hänvisade till kreditinstitut i Sverige kommer de ökade kostnaderna i till slut att drabba dessa företag. Vid avstämning med branschorganisationer i övriga nordiska länder och UK framkom att dessa länder kommer att tillämpa 1 Meur.

Bankföreningen anser att den gräns som ska fastställas i Finansinspektionens föreskrifter inte ska avgöras av vad som för tillfället uppfattas vara marknadspraxis. Gränsen bör istället ta sin utgångspunkt i vilken risk olika kategorier av motparter utgör. Föreningen uppfattar att kapitalkravet enligt pelare I avgörs av olika tillgångars korrelation (asset correlation). Skälet till att företag – givet samma riskestimat - erhåller högre kapitalkrav än privatpersoner och småföretag är att företag uppvisar högre korrelation. Det viktiga med gränsen för SME-retail är således att avgöra om ett företag är tillräckligt litet för att kunna antas ha lägre korrelation. Eftersom det inte finns någon anledning att förvänta sig att svenska småföretag skulle ha högre korrelation än småföretag i andra länder finns det inte heller någon anledning att tillämpa en lägre gräns (600 000 euro) i Sverige. Ett sådant beslut bör alltså grundas på empiriska belegg för att korrelationen är högre i Sverige än i andra länder. Det är också viktigt att gränsen om 1 miljon euro – vilken av FI upplevs som för hög för den svenska marknaden – inte förväxlas med att 9 mkr i utlåningssammanhang kan uppfattas som ett högt belopp.

I föreliggande utkast har FI sagt att kategorisering av företagsexponeringar överstigande 600 tusen euro som hushållsexponeringar kräver att institutet med säkerhet kan påvisa att samtliga hanteringskrav uppfylls. Genom tillägget ”med säkerhet kan påvisa” skapar FI två nivåer av hanteringskraven, en ”normalnivå” och en skarpare nivå. Denna gradering innebär i praktiken en ökad betoning av hanteringskraven. Konsekvensen blir att de institut som förändrar riskhanteringen i små steg endast kvalificerar sig för den lägre beloppsnivån medan institut som snabbt gör mer drastiska förändringar kvalificerar sig för en nivå som medför lägre kapitalkrav. Med andra ord innebär detta att det företag som vill kvalificera sig för det lägre kapitalkravet för de större engagemangen måste genomföra mer genomgående och radikala förändringar för att ingen tvekan ska råda om att hanteringen sker enligt hanteringskraven. En utveckling som går tvärt emot europeiska parlamentets intentioner, se referat nedan ut Radwans rapport.

”Requirement (c) may not in any circumstances result in a deterioration in the quality of management of lending to small and medium-sized undertakings”.

Finansinspektionen konstaterar att regeln så som den är formulerad i nu gällande föreskrift vållat tolkningsproblem. Bankföreningen befarar att nämnda tillägg förstärker tolkningsproblemen då de två hanteringsnivåerna ska identifieras.

2) Hanteringskrav

FI har inte gjort någon förändring av reglerna om hanteringskravet. Den underliggande direktivtexten har emellertid förändrats.

Direktivet (Art 86 punkt 4c) lyder:

“they are not managed just as individually as exposures in the corporate exposure class;”
 ”De skall inte förvaltas individuellt på ett sätt som är likadant som behandlingen av klassen för företagsexponeringar.” En formulering som kommenteras i ovanstående citat ur Radwans rapport.

Med direktivets förändrade formulering är det således möjligt att ha någon form av individuell hantering även av hushållsexponeringarna. Det ska dock vara någon skillnad mellan hushållsexponeringar och företagsexponeringar, men direktivet stipulerar inte vari i skillnaden förväntas ligga.

Vidare sägs i den svenska versionen av direktivet att exponeringarna ska behandlas på ett ”konsekvent och likartat sätt”. En formulering som öppnar för mer flexibla lösningar än föreskriftsutkastets krav på att de ska behandlas på ”samma sätt som övriga hushållsexponeringar”. Att implicit förutsätta att alla hushållsexponeringar ska hanteras på ett och samma sätt inom institutet eller den finansiella företagsgruppen, motverkar en utveckling som leder till förbättrad riskhantering i dessa portföljer. Vidare säger direktivet att det är institutets ”*riskhantering*” som är fokus för en konsekvent hantering (punkt b) medan FI utsträckt regeln till att gälla institutets ”*kreditprocesser*”. I paragrafen används även uttrycket ”övriga hushållsexponeringar” som ett samlingsbegrepp, eftersom det finns en exponeringsklass med samma benämning blir texten otydlig.

Bankföreningen anser att regeln bör förändras så att den står i harmoni med nämnda intentioner och beslutad direktivtext.

3) Grupp av kunder med inbördes anknytning

I föreskriften stadgas att instituten, vid fastställandet av den totala exponeringen ska beakta alla exponeringar mot en kund eller en grupp av kunder med inbördes anknytning. Begreppet ”grupp av kund med inbördes anknytning” definieras i bankdirektivet artikel 4 punkt 45 som:

- a) två eller flera fysiska eller juridiska personer som, om inte annat visas, utgör en helhet ur risksynpunkt därför att någon av dem har direkt eller indirekt ägarinflytande över den eller de andra, eller
- b) två eller flera fysiska eller juridiska personer som utan att stå i sådant förhållande som avses i led a bör betraktas som en helhet ur risksynpunkt därför att de har sådan inbördes anknytning att någon eller samtliga av de övriga kan befaras råka i betalnings-svårigheter om en av dem drabbas av ekonomiska problem.

I IRK-föreskriften finns ingen beloppsbegränsning vad gäller fysiska personer. I den citerade definitionen inkluderas dock fysiska personer i gruppen med inbördes anknytning. En bokstavstrogen läsning innebär att krediter till den fysiska personen ska inkluderas då beloppsgränsen för gränsdragning hushållskrediter/företagskrediter kontrolleras, men sedan föras till exponeringsklass hushåll vid kapitalkravsberäkningen. Det kan således uppstå gränsfall då den fysiska personens krediter gör att gränsen för hushållskrediter passeras så att den/de juridiska personens/rnas krediter förs till exponeringsklass företag. Förutom att en sådan regel är ologisk, medför den en hantering som är onödigt krånglig och kostsam för instituten att implementera. Bankföreningen föreslår att FI förenklar och förtydligar att endast krediter till de juridiska personerna i gruppen av företag med inbördes anknytning behöver inkluderas när beloppsbegränsningen kontrolleras.

4) Exkluderande av krediter säkerställda med pant i bostadsfastighet.

I utkastet till föreskrift sägs att exponeringar för vilka det finns säkerhet i form av bostadsfastighet som uppfyller kraven och villkoren i 3 kap. föreskrifter om kreditriskskydd får exkluderas vid kontroll av beloppsgränsen. Motsvarande regel om att kredit säkerställd med panträtt i bostadsfastighet eller bostadsrätt finns i reglerna för schablonmetoden, 3 kap 29§. Där ställs dock inget krav på att regler motsvarande de i 3 kap. föreskrifter om kreditriskskydd ska mötas, ett krav som inte heller har stöd i direktivet. Därtill är kapitlet omfattande och flera paragrafer saknar relevans i sammanhanget. Regeln om överensstämmelse med 3 kap. föreskrifter om kreditriskskydd bör således tas bort. Att införa samma formulering i IRK-föreskriften som i föreskriften om schablonmetoden skulle även klargöra att bostadsrätter får exkluderas på samma sätt som bostadsfastigheter. Detta harmoniserar också med föreskrifterna om kreditriskskydd där bostadsrätter i stora delar likställs med bostadsfastigheter.

Det bör också klargöras att fastighetsbegreppet i detta avseende avser den definition som ges i 3 kap föreskrifterna om kreditriskskydd för institut som använder IRK-metoden, där byggnad på annans mark (och tomträtt) likställs med fastighet.

I IRK-föreskriften berörs fastigheter i åtminstone tre olika paragrafer – samtliga med något varierande ordalydelse:

1. Definition av fastighetskrediter vid indelning i exponeringsklasser (2 kap. 5 §):
Pant i fast egendom, säkerhet i bostadsrätt eller byggnad på annans mark
2. Krediter som får exkluderas vid kontroll av gränsvärde för indelning i exponeringsklasser (2 kap. 4 §)
Säkerhet i form av bostadsfastighet som uppfyller villkoren i 3 kap om kreditriskskydd
3. Krediter som ska ha LGD lägst 10% (4 kap 13 §)
Fastighetskrediter där säkerheten utgörs av bostadsrätt eller pant i bostadsfastighet eller tomträtt till sådan fastighet

Visserligen används olika begrepp i direktivet för de tre paragraferna. Det kan dock ifrågasättas om det verkligen är nödvändigt att göra skillnad mellan de två paragrafer som refererar till bostadsfastigheter, punkt 2 och 3 ovan. Det synes också omotiverat att byggnad på annans mark men inte tomträtt inkluderas i definitionen enligt punkt 1 medan tomträtt men däremot inte byggnad på annans mark medräknas i punkt 3 ovan. Det skulle förenkla institutens hantering om antalet grupperingar att implementera i systemen kan hållas nere – och därmed minska risken för fel.

2 kap 7 §

Finansinspektionen anger att "Om en finansiell leasingtransaktion innehåller ett garanterat restvärde får detta endast ingå som en del av exponeringen mot leastagaren om den som garanterar restvärdet är hänförlig till någon av de utfärdare av kreditriskskydd som avses i 2 kap. 3 § föreskrifter om kreditriskskydd (IRK-metoden) och om kraven i 2 kap. 4-6 §§ och 12 § föreskrifter om kreditriskskydd (IRK-metoden) är uppfyllda. Om dessa villkor inte är uppfyllda ska det garanterade restvärdet av utleasade tillgångar hänföras till motpartslösa exponeringar."

Definitionen av motpartslösa exponeringar är enligt FI "Till exponeringsklassen motpartslösa exponeringar hänförs tillgångar som inte innebär att det krävs en prestation från någon motpart."

Bankföreningen anser inte finns någon anledning till att behandla dessa medräkningsbara garantier på annat sätt än för andra exponeringar, dvs. genom att substituera motpart från låntagaren till garantigivaren (i FIs förslag anges ”garanterat restvärde får detta endast ingå som en del av exponeringen mot leasstagaren”).

Vidare ifrågasätter föreningen att garanterade (ej medräkningsbara garantier) restvärden och ogaranterade restvärden inte får utgöra underlag för egna estimat av LGD, eftersom dessa värden hänvisas till motpartslösa exponeringar. Denna hantering försvårar arbetet med att ta fram egna estimat eftersom kassaflödena från säkerheten sprids över olika exponeringsklasser. Se även kommentar till 7 kap 21 §.

Bankföreningens förslag är att FI stryker den nya formuleringen och behandlar finansiella leasingtransaktioner inom de olika exponeringsklasserna.

3 kap Införande av IRK-metoden, 14-23 §§

Bankföreningen vill framhålla att det för institut som använder en IRK-metod finns behov av att kunna använda schablonmetoden exempelvis i situationer med nya produkter, nya marknader, nya kundgrupper och vid förvärv av institut intill dess det finns förutsättningar att tillämpa en internmetod för verksamheten ifråga. FI har med föreliggande formuleringar begränsat denna möjlighet till att vara tillämplig endast i samband med införande av IRK-metoden. Dock kan ett sådant behov uppstå löpande allteftersom verksamheten växer. I syfte att undvika tidsödande och kostsamma ansökningsprocesser bör reglerna innehålla ett generellt medgivande för mindre volymer så att endast väsentliga förändringar kräver FIs tillstånd.

4 kap 15 §

Finansinspektionen har utelämnat direktivändringen i bilaga VII del 1 p.27 vilken anger ”förutom då exponeringen är ett restvärde, vilket medför att det skall fastställas för varje enskilt år och beräknas på följande sätt: $1/t * 100 \% * \text{exponeringsvärdet}$, där t är leasingkontraktets löptid i antal år.”

Bankföreningen anser att det är viktigt att denna regel införs av bl.a. konkurrensskäl.

4 kap 16 § punkt 2

Finansinspektionen skriver i att ”för aktieexponeringar i riskkapitalföretag som inte omsetts...”.

Bankföreningen anser att ordvalet riskkapitalföretag medför att FI föreslår en annan innebörd med paragrafen än vad som avses i EU direktivet och att FI bör byta sin skrivning mot direktivets.

5 kap 17-28 §§

Finansinspektionen konstaterar i sin promemoria att en del bestämmelser i EU direktivets bilaga VII del 4 som berör konverteringsfaktorn (KF) har utgått och att FI önskar branschens förslag på konkreta förändringar av föreskriften med anledning av detta.

I Radwans rapport kan följande läsas:

“Credit institutions use their internal rating systems to associate a PD with each obligor

grade, and an LGD with each credit facility. For those two risk parameters (PD and LGD), a rating system has to be put in place. This rating system must comply with certain requirements as set out in part 4 of Annex VII. In addition to those two risk parameters, credit institutions calculate a conversion factor ("exposure value") per product type. That conversion factor is a calculation applied to the undrawn part of a credit facility. Thus for conversion factors, a quantification process suffices and there is no rating assessment process which is needed (as for LGD and PD). Therefore, it would be wrong to include all assignment and validation requirements that have to be used for PD and LGD to the conversion factor. This would also be in conformity with US standards (as mentioned by the FED)." (Sid 122)

Bankföreningen tolkar detta som att det är tillräckligt med en beräkning av konverteringsfaktorer, medan de mer omfattande kraven på riskklassificeringssystem i KF-dimensionen har utgått.

Bankföreningen anser att i 5 kap bör paragraferna 17 - 19 strykas med anledning av förändringen. Därtill ska paragraferna 20 -28 skrivas om så att de endast reglerar hur KF ska beräknas samt att en indelning i riskklasser inte förutsätts för beräkningen av KF. Det behövs tydliga hänvisningar till vilka delar i kapital 9 som är tillämpliga för KF, så som det är skrivet nu får man uppfattningen att samtliga paragrafer ska beaktas.

Bankföreningen vill i detta sammanhang även kommentera användningen av föreskrivna värden på konverteringsfaktor. I bankdirektivets bilaga VII del 3 regleras hur exponeringsvärden ska bestämmas. Av rubriksättningen framgår att paragraferna 1 – 11 skall tillämpas för "exposures to corporates, institutions, central governments and central banks and retail exposures" (sv "exponeringar mot företag, institut, nationella regeringar och centralbanker samt hushållsexponeringar).

I 5 kap 15 § finns direktivets paragrafer 9 och 11 i bilaga VII del 3 implementerade. Av 5 kap 14 § framgår att 15 § skall tillämpas för statsexponeringar, institutsexponeringar och företags-exponeringar. Som noterats ovan gäller bilaga VII del 3 1 – 11 §§ även för krediter i hushållssegmentet.

Bilaga VII del 3 p.9a):

"... Outnyttjade **hushållslåneramar** kan betraktas som villkorslöst återkalleliga om villkoren tillåter kreditinstitutet att annullera dem i den utsträckning som **konsumentskyddet** och anknuten lagstiftning tillåter detta."

FI bör således ändra i 14 § så att 15 § även får tillämpas på hushållsexponeringar. Det är särskilt angeläget att paragrafen får tillämpas för sådana produkttyper där det varken är nödvändigt eller ens praktiskt möjligt att estimeras en konverteringsfaktor, exempelvis produkter där produktvillkoren eller hanteringsrutiner är sådana att det inte kan uppstå något utnyttjande vid försämrade kreditvärdighet.

5 kap 15 §

Finansinspektionen anger i att alla "kreditmöjligheter" utom de som ovillkorligen kan återkallas ska åsättas en konverteringsfaktor på 75%.

Bankföreningen konstaterar att FI i föreskriften använder begreppet "kreditmöjligheter" medan berörd paragraf i direktivet säger "låneramar". Begreppet "kreditmöjligheter" återfinns

emellertid i direktivets Bilaga II (som Bilaga VII Del 3 punkt 11 refererar till) där det även är definierat "(åtaganden att lämna kredit, att köpa värdepapper eller att utfärda garantier eller accepter)". Bankföreningen lyfter här fram ett alternativ till Finansinspektionens tolkning att alla åtaganden, som inte faller in under punkt 9 a-c, skall åsättas en konverteringsfaktor på 75%. Bankföreningen anser att direktivet kan tolkas som att det ska göras en åtskillnad mellan de produkter som är att betrakta som "låneramar" (Bilaga VII del 3 punkt 9) och produkter som är att betrakta som "kreditmöjligheter" (Bilaga II via bilaga VII del 3 punkt 11), där låneramarna skall ges konverteringsfaktor 0% alternativt 75% och kreditmöjligheterna ska ges konverteringsfaktorer 50%, 20% eller 0%. Denna alternativa tolkning stöds av att låneramar, i punkten 9, nämns tillsammans med två specifika produkter, NIF och RUF. Punkten 9d ska därför anses reglera tre specifika produkter och inte tolkas som gällande allt övrigt som inte faller in under punkterna a-c. Denna tolkning leder vidare till frågan om vilka av bankernas produkter som är att betrakta som "låneramar" och vilka produkter som är att betrakta som "kreditmöjligheter". Bankföreningen vill fästa FI:s uppmärksamhet på att en del av tolkningsproblemet ligger i att från land till land och från bank till bank tolka innebörden i de två begreppen på produktnivå. Denna problematik adresseras tydligt i affären med stora företag, t.ex. syndikerade lån, där beloppen är stora och konkurrensen internationell. Det är därför angeläget att de olika ländernas behöriga myndigheters regler och tillsyn är så utformad att bankerna verkar under samma villkor. Den information som Bankföreningen idag har från branschorganisationer i Norden och UK indikerar att även konverteringsfaktorerna 20% och 50% kommer att kunna tillämpas av banker i berörda länder. Bankföreningen anser att FI bör pröva den alternativa tolkningen överväga möjligheten att göra konverteringsfaktorerna 20% och 50% tillämpliga även för IRK-banker.

5 kap 15 §

Finansinspektionen anger att "För öppna och bekräftade rembursar med en ursprunglig löptid på högst en månad och liknande åtagande som uppstår till följd av varuhandel, ska konverteringsfaktorn vara 20 %".

Bankföreningen anser att FI i tydliggörande syfte bör ändra sin skrivning "För öppna och bekräftade rembursar" till "För öppnade import- och bekräftade exportrembursar".

Vidare vill föreningen anföra att den angiva definitionen på kort löptid, dvs. högst en månad vara alltför begränsande och avvikande från internationell marknadspraxis. En kortfristig remburs kan i ett perspektiv utifrån branschpraxis inte motsvaras av en månad utan snarare tolv månader. EU-direktivet definierar inte kortfristig. I Baselkommitténs överenskommelse anges att institut ska tillämpa 20 % riskvikt för bekräftade rembursar till och med ett år. Dessutom kan konstateras att bekräftade rembursar på en månad eller kortare tid, är en sällan förekommande företeelse. Vidare kan nämnas att EKN har en produkt kallad "Rembursgaranti" där den kortfristiga garantin täcker 12 månader leverans plus 6 månader kredit, dvs. en sammanlagd tid om 18 månader. Vidare bör "Ursprunglig löptid" ersättas av återstående löptid alternativt löptid då detta är ett mer relevant riskmått. I bankernas kredit-/limithantering görs en distinktion mellan kort och lång limit. I och med denna distinktion bör antas att bankerna har vidtagit nödvändiga åtgärder för att särskilja så kallad kort och lång risk. Det görs löpande uppföljningar för att värdera utestående engagemang utifrån återstående löptid, då risken antas minska med tiden.

5 kap 16 §

Finansinspektionen föreslår att det införs en bestämmelse från CP 10 CEBS vägledningsdokument avseende validering.

Bankföreningen ställer sig mycket frågande till att denna bestämmelse införs. Ett institut som fått godkänt att beräkna egna estimat, dvs. kan validera och påvisa att det i övrigt uppfyller alla minimikrav ska ändå tillämpa en konverteringsfaktor på 100%. FI bör stryka kravet som uppfattas gå tvärs emot syftet med de interna metoderna som uppmuntras i de nya kapitaltäckningsreglerna.

5 kap § 26

6 kap § 16

7 kap § 20

Finansinspektionen anger bl.a. i dessa paragrafer att institut endast t.o.m. 31/12- 2007 kan få undantag att basera egna estimat på endast två års data.

Bankföreningen anser dock att denna tillämpning är alltför restriktiv då inträde med nya portföljer i IRK-metoden försvåras, dvs. instituten kommer att behöva avvakta oskäligt länge innan de kan ansöka till FI för att tillämpa en IRK-metod. EU-direktivet anger ingen sådan begränsning, istället anges i bilaga VII del 4 p. 86 att ”Medlemsstaterna får tillåta kreditinstitut att förfoga över relevanta uppgifter för en period på två år när de tillämpar internmetoden. Denna period skall varje år förlängas med ett år tills det finns relevanta uppgifter för en period på fem år”, dvs. det finns ingen begränsning som säger att det efter ett visst år måste krävas mer än 2 års data. Bankföreningen anser att FI bör stryka kravet på att medgivandet måste ske innan 31/12-2007.

6 kap 2 §

Bankföreningen vill uppmärksamma FI om att en direktivändring har införts, vilken bör implementeras i föreskrifterna. Av bilaga VII del 4 p. 23c) framgår undantagsregler till kravet på att alla exponeringar mot samma gäldenär skall hänföras till samma gäldenärsklass. Direktivet säger att ”När det är förbjudet enligt konsumentskydd, banksekretess eller annan lagstiftning att utbyta uppgifter om kunderna,”

7 kap 3 § punkt 6

Bankföreningen anser att FI bör inkludera bostadsrätter för att var konsekvent med lagen (2003:1223) om utgivning av säkerställda obligationer samt med 3 kap 43 § punkt 6 i föreskriftsförslaget avseende schablonmetoden.

7 kap 5 §

Finansinspektionen anger att ett LGD värde på 11,25 % får användas för säkerställda obligationer om exponeringar som säkerställts med panträtt i bostadsfastighet och kommersiella fastigheter maximalt uppgått till 10 % av obligationernas utestående nominella belopp.

Bankföreningen konstaterar att denna bestämmelse inte överensstämmer med EU-direktivet (bilaga VII del 2 punkt 8). Tioprocentgränsen syftar inte på lån mot direkta säkerheter i bostads- och kommersiella fastigheter. Den syftar istället på värdepapperiserade tillgångar (dvs. andelar utfärdade av franska Fonds Communs de Créances eller av likvärdiga organ för värdepapperisering).

Ett LGD värde på 11,25 % borde alltså få användas för säkerställda obligationer där hela eller en stor del av säkerhetsmassan består av direkta exponeringar som säkerställts med panträtt i bostadsfastighet och kommersiella fastigheter. Ett LGD värde på 11,25 % får dock inte användas för säkerställda obligationer där mer än 10 % består av exponeringar som säkerställts med andelar i en Fonds Communs de Créances eller liknande. Grunden till denna begränsningsregel är att exponeringar i värdepapperiserade fastighetskrediter har högre risk än direkta exponeringar mot fastighetskrediter.

Bankföreningen vill i sammanhanget även fästa Finansinspektionens uppmärksamhet på att EU direktivet (punkt 68 d och e i del I i bilaga VI) medger ett förmånligt kapitalkrav (LGD på 12.5 % eller 11.25 % i IRK-metoden) för obligationer som är säkerställda med andelar utfärdade av organ för värdepapperisering. Finansinspektionen rekommenderas att införa motsvarande bestämmelse i föreskrifterna för schablonmetoden och IRK-metoden eftersom svenska institut kan komma att inneha utländska covered bonds som har mortgage backed securities (MBS) i säkerhetsmassan.

7 kap. 21 §

Finansinspektionen föreslår att återvinningar från finansiella och icke-finansiella säkerheter får beaktas vid estimeringen av LGD om bestämmelserna i 4 kap. 6-10 § respektive 3 kap. 9-13 § i kreditriskskyddsföreskrifterna är uppfyllda. Om särskilda skäl föreligger behöver dock institutet inte uppfylla samtliga bestämmelser om det kan motivera varför avsteg görs från viss bestämmelse. Vidare skall institutet ange avstegen och skälet därför i styrdokument.

Bankföreningen anser att föreskriften bör omarbetas för att återspegla den förändrade skrivningen i Annex VII, part 4, paragraph 78: "To the extent that LGD estimates take into account the existence of collateral, credit institutions must establish internal requirements for collateral management, legal certainty and risk management that are generally consistent with those set out in Annex VIII, Part 2".

Den föreslagna formuleringen i föreskriften skulle innebära en tydlig skärpning av reglerna i förhållande till EU-direktivet och vad som kan förväntas tillämpas i andra länder. Det bör understrykas att användningskraven beträffande kreditriskskydd och beräkningsreglerna av egna LGD-värden har olika syften. Beträffande kreditriskskydd är avsikten att säkerställa att vissa krav är uppfyllda för att ett fördelaktigt LGD-värde ska få användas. När det gäller egenberäknade LGD-värden är det viktiga istället att de beräknade värdena är tillämpliga i framtiden och att den interna hanteringen är konsekvent över tiden. För att uppfylla det senare kravet är det rimligt att införa regler om säkerhetshantering, legal giltighet och riskhantering, men det innebär inte att just de regler som ställts upp beträffande kreditriskskydd behöver vara uppfyllda. Det centrala är istället att tillämpligheten fastställs. I anslutning härtill bör särskilt uppmärksammas Radwans motivering till den genomförda ändringen av den aktuella punkten. Exempel på detaljregler som inte har någon påverkan på LGD-värdenas giltighet är kravet beträffande andra icke-finansiella säkerheter om att åtminstone årligen kontrollera säkerhetens värde samt möjligheter att inspektera säkerheten på plats.

Bankföreningen anser vidare att instituten inte ska behöva ange skälen för avvikelserna i styrdokument. Det bör rimligen vara tillfyllest att instituten kan uppvisa interna regler och rutiner beträffande säkerhetshanteringen som säkerställer LGD-värdenas tillämplighet.

Bankföreningen vill dessutom understryka att det för instituten i många fall kan vara mycket svårt eller omöjligt att för sin historik få fram information om vilka kassaflöden som härrör från en given säkerhet. Det skulle därför vara svårt för instituten att utesluta de kassaflöden som härrör från säkerheter i de fall hanteringskraven inte kan efterlevas.

9 kap 9 §

Finansinspektionen anger att "Estimaten ska uppfattas som rimliga och praktiskt tillämpbara av riskklassificeringssystemets användare".

Bankföreningen anser att genom denna regel reses krav om att användarna, det vill säga alla som beviljar krediter i kontorsrörelsen med flera, ska känna till de PD-, LGD-, EAD- och KF-estimat som en viss exponering ger upphov till. Detta krav uppfattas inte stämma överens med direktivets intention. Det avsnitt som Finansinspektionen hänvisar till i direktivet behandlar frågan om vilka data instituten måste beakta när riskestimat skattas samt att estimaten skall vara "plausible and intuitive and shall be based on the material drivers of the respective risk parameters". Vad direktivets skrivningar tar sikte på är att institutens estimat ska vara empiriskt grundade och att alla parametrar som kan bidra till att förklara risk beaktas i analysen. Vid byggande av kreditriskmodeller är det inte ovanligt att samband kan framkomma som är intuitivt tveksamma eller motsägelsefulla. Sådana variabler, indelningar m.m. kan då vara olämpliga att använda. Ur den synvinkeln är direktivets krav högst rimligt.

Direktivets krav gäller således själva konstruktionen av modeller. EU och Basel ställer däremot inga krav någonstans om att var och en av riskparametrarna var för sig ska visas för varje handläggare. Ett sådant krav skulle kunna få mycket långtgående effekter för ett stort institut i form av utbildning, instruktioner, tekniska förändringar etc. Bankföreningen anser därför att det är mycket viktigt att kravet ändras till "Estimaten ska uppfattas som rimliga och intuitivt riktiga" eller motsvarande.

9 kap 37 §

Finansinspektionen anger att "Om institutet har fått medgivande att använda sina egna estimat, ska det använda samma värden av riskparametrarna i sina affärsprocesser som det gör i beräkningen av kapitalkravet. Detta gäller inte då dessa föreskrifter innehåller en bestämmelse om ett bakomliggande antagande som institutet ska göra i beräkningen av estimaten, och institutet kan påvisa att detta antagande inte är lämpligt för institutets interna syften."

I direktivet formuleras kravet istället "Om kreditinstitutet använder olika skattningar för beräkning av riskvikter och för interna syften skall detta dokumenteras och kreditinstitutet skall styrka för den behöriga myndigheten att skattningarna är rimliga"

Bankföreningen anser det vara mycket angeläget att direktivets lydelse införs i föreskrifterna. Avsikten har enligt föreningen varit att de nya kapitaltäckningsreglerna inte ska uppställa krav om institutens prissättning. Den nuvarande lydelsen skulle emellertid innebära just att institutens möjligheter att själva styra över den interna prissättningen, och därigenom den externa prissättningen, inskränks.

Det bör också noteras att direktivtexten tar sikte på att estimaten som används internt ska vara rimliga och inte att de ska vara exakt desamma som de som används vid beräkningen av kapitalkrav. Direktivet begränsar inte heller möjligheten till avvikelser endast till fall där det finns "ett bakomliggande antagande som institutet ska göra i beräkningen av estimaten, och institu-

tet kan påvisa att detta antagande inte är lämpligt för institutets interna syften.” Den nuvarande lydelsen reser omotiverat strikta krav som lägger hinder i vägen för, eller i vart fall byråkratiserar, institutens styrning av sin affärsverksamhet.

Bankföreningen uppfattar att användningskravet syftar till att säkerställa att instituten använder riskestimat som man fäster stor tilltro till vid beräkningen av kapitalkrav eftersom man annars inte skulle vilja använda dem i sina interna riskberäkningar. Med hänsyn till de omfattande regler som finns beträffande beräkning och validering av riskestimat saknas det enligt föreningens uppfattning anledning att införa än strängare regler än de som framgår av direktivet. Det finns flera skäl till varför instituten kan ha behov av att avvika från exakt de PD-, LGD- och EAD-estimat som används vid beräkning av kapitalkrav:

- Riskestimaten ska enligt reglerna föras med dels säkerhetsmarginaler, dels en ytterligare marginal för att kompensera för att instituten inte har data för en full konjunkturcykel. Det är inte självklart att institutet vill tillämpa säkerhetsmarginaler, i synnerhet inte som de är väl tilltagna för att avspegla ett lågkonjunkturläge, i sin interna styrning. Det gäller både för PD (som ska avspegla ett förväntat PD under en konjunkturcykel) och LGD (som ska avspegla det LGD som observeras under de sämsta åren).
- För mindre portföljer, exempelvis på marknader där institutet har en mer begränsad mängd kunder, kan säkerhetsmarginalerna bli markanta. För att vara konkurrenskraftig kan det då vara nödvändigt att avvika från beräknade estimat.
- För prissättning av produkter med annan löptid än ett år är det, i vart fall från teoretisk utgångspunkt, inte korrekt att tillämpa ettårs-PD.
- I ett internratingsystem - som uppfyller de krav som ställs i föreliggande föreskrifter – kan det uppkomma inkonsistenser från användningssynpunkt som kan motivera avsteg från de estimat som analysen har givit. Det beror på att analysen av kreditstocken görs i efterhand där det är givet i vilken kategori exponeringar har klassificerats. För handläggaren är detta annorlunda eftersom de i vissa fall kan ha möjlighet att påverka vilka produkter som tillhandahålls med hänsyn till en given intern struktur för prissättning och/eller kapitalfördelning. Ett extremt exempel skulle exempelvis kunna vara att en handläggare väljer att lämna en kortkredit istället för ett billån till en kund som ska köpa en bil. För att undvika sådana incitament kan det i vissa fall finnas anledning att avvika från det riskestimat som används för kapitalkravsberäkning.
- Institut kan vilja subventionera viss verksamhet internt och kanske inte allokera något kapital alls. Avsikten bör rimligtvis inte vara detta skulle vara otillåtet med det nya regelverket.

9 kap 40 §

Finansinspektionen anger att ”Institutets styrelse eller ett av styrelsens utskott med representation av styrelseledamöter, ska godkänna alla väsentliga delar av riskklassificeringssystemen. Styrelsen och verkställande direktör ska ha en god övergripande förståelse för funktionen hos riskklassificeringssystemet samt en detaljerad förståelse för innehållet i de rapporter från riskklassificeringssystemet som tillsänds dem.” Även skrivningarna om styrelsen i 41 § avses i Bankföreningens kommentar nedan.

Bankföreningen anser att FI ställer krav som avviker från det nu ändrade EU-direktivet. Den engelska version av Bankdirektivet anger tydligt vad som avses, i artikel 11 skrivs följande: ”The competent authorities shall grant an authorisation to the credit institution only when

there are at least two persons who effectively direct the business of the credit institution.” Bankföreningen anser att direktivet med formuleringen “who effectively direct” och med hän- syn till gällande principer för bolagsstyrning ska tolkas så att det ankommer på verkställande direktören att ”godkänna alla väsentliga delar av riskklassificeringssystemen”. Föreningen anser att sådana beslut utgör en del av den löpande förvaltning som enligt aktiebolagslagen ankommer på VD. Denna tolkning stöds även av skrivningar i Bilaga V punkt 2 där det sägs att ”The management body referred to in Article 11 shall approve and periodically review the strategies and policies for taking up, managing, monitoring and mitigating the risks the credit institution is or might be exposed to, including those posed by the macroeconomic environ- ment in which it operates in relation to the status of the business cycle”. Där ges företagsled- ningen ansvar för den övergripande riskhanteringen, och den bör som en konsekvens av detta ha beslutsmandat även avseende riskklassificeringssystemens väsentliga delar.

9 kap 45 §

Finansinspektionen anger förutsättningar för enheten för oberoende kontroll och analys. Bland annat anges att ”Enhetens uppgifter ska inte utföras av personal som arbetar med den dagliga kredit- eller affärsverksamheten”.

EU-direktivet stadgar att kreditriskkontrollenheten skall vara oberoende av de personal- och förvaltningsfunktioner som ger upphov till eller förnyar exponeringar. I FI:s IRK-utkast har detta ändrats till att enheten ska vara oberoende från befattningshavare som har ”ansvar för den dagliga kredit- eller affärsverksamheten”.

Bankföreningen menar att denna skrivning betydligt ändrar omfattningen av ”beroende” då daglig kredit- eller affärsverksamhet kan tolkas som att omfatta inte bara de affärsenheter som direktivet tar sikte på utan hela kreditprocessen i en bank. Om det är FI:s avsikt att implemen- tera ett striktare krav på oberoende än vad som stipuleras i direktivet anser bankföreningen att detta måste följas av en tydlig motivering. Detta särskilt då tillsynsmyndigheternas samar- betsorgan CEBS givit ut riktlinjer som följer direktivets snävare grad av oberoende. Om FI:s avsikt däremot inte är att avvika från direktivet menar bankföreningen att FI bör införa samma skrivning som återfinns i direktivet. I annat fall kommer det råda stor osäkerhet kring hur FI:s avvikande skrivning ska tolkas.

Nedan återges ett antal utdrag från ”CEBS Guidelines on the implementation, validation and assessment of Advanced Measurement (AMA) and Internal Ratings Based (IRB) Approaches, April 4 2006”, vilka tydliggör att det är ett oberoende från kreditgivande affärsenheter som avses och inte samtliga funktioner som är delaktiga i kreditprocessen.

“Lack of independence of the Credit Risk Control function and pressures from relationship managers could seriously undermine the effectiveness and soundness of the IRB system.”

“The head of the control function should be subordinated to a person who has no responsibil- ity for managing the activities that are being monitored and controlled (in this case these ac- tivities would be originating and renewing exposures).

“There is no single way to achieve independence, but rather different options. One option is to make the CRCU depend directly on senior management. Another option could be to maintain a separation between the control functions and the commercial area/relationship managers, up to the level of the responsible member of senior management.

9 kap 48 §.

Bankföreningen vill uppmärksamma FI på att ett tillägg i EU-direktivet som lyder "or another comparable independent auditing unit".har inverkan på skrivningarna i denna paragraf.

Bankföreningen vill uppmärksamma FI på några felaktiga hänvisningar:

- 1 kap 2 §, hänvisning till 9 kap 38-41 §§. Bör sannolikt ändras till 40-43 §§.
- 3 Kap 18 §, hänvisning till "bolag som avses i 11 §" med 11 § reglerar inte bolag utan fonder
- 4 Kap 18 §, hänvisning görs till "7 kap. 3 §", men det sägs inte vilken föreskrift som avses. Hänvisningen stämmer vare sig med IRK eller kreditriskskydd IRK-föreskriften.
- 6 kap. 20 §, hänvisningen till 7 kap. 20-23 är inkorrekt. Troligen avses 7 kap. 24-27 §§

3.2. Kreditriskreducerande åtgärder - IRK

1 kap 1 §

Finansinspektionen anger att ”För hushållsexponeringar ska 3 kap. 9-13 §§, 4 kap. 6-10 §§, 5 kap., 6 kap. 1 § och 5 § tillämpas.”

Bankföreningen anser att detta är ett omotiverat och kraftigt avsteg från EU-direktivet, se kommentaren avseende IRK föreskriftens 7 kap 21 §.

1 kap. 2 §

Finansinspektionen anger att ”Om skyddet inte täcker hela risken i en exponering och eventuella förluster inte delas proportionellt, ska reglerna avseende värdepapperisering tillämpas.”.

Bankföreningen vill påpeka att om instituten definierar exponeringar enligt 1 kap 3 § punkt 3 i IRK Värdepapperisering kan de ledas att tro att mycket vanligt förekommande produkter såsom begränsad borgen från privatperson för privatpersons exponering ska behandlas enligt IRK Värdepapperisering. Detta anser Bankföreningen inte vara föreskrifternas intention och omfattningen blir orimlig.

1 kap 3 §

Finansinspektionen anger andra stycket en prioritetsordning vid beräkning av effekter där ett lån säkerställts med både finansiella säkerheter och icke-finansiella säkerheter.

Bankföreningen anser att denna regel innebär ett avsteg från direktivet som är omotiverat och begränsar institutens hantering av säkerheter. Direktivet anger ingen prioritetsordning ”*Kreditinstitutet skall dela upp exponeringens volatilitetsjusterade värde (dvs. värdet efter tillämpning av den volatilitetsjustering som anges i punkt 33) på de olika slag av säkerheter som ställts. Kreditinstitutet måste således fördela exponeringen på de olika delar där säkerhet ställts i form av finansiella säkerheter, fordringar, kommersiella fastigheter och/eller bostadsfastigheter, övriga godtagbara säkerheter och den del som inte täcks av någon säkerhet.*” Bankföreningen anser att det vara upp till institutet att ta fram passande rutiner för hur medräkningsbara säkerheter ska beaktas.

1 kap 6 §

Finansinspektionen anger en begränsning av återstående löptid till 5 år. Samma begränsning uttrycks på ett tydligare sätt i 2 kap 17 §. Bankföreningen anser att andra meningen i 1 kap 6 § därmed bör strykas.

2 kap 3 §

Finansinspektionen anger att ”Följande utfärdare av skydd är kvalificerade, under förutsättning att institutet har riskklassificerat dem enligt samma regler som gäller för direkta motparter:”

Bankföreningen anser att ordet ”riskklassificerat”, vilket för övrigt inte nämns i EU-direktivet, för tankarna till att de utfärdare som nämns i paragrafens punkter 1-3 behöver en intern riskklassificering för kunna anses kvalificerade. För att undvika denna risk för feltolkning bör kravet på riskklassificering endast ställas i punkten 4.

2 kap 4 §

Finansinspektionen har i inte tydligt angett att generella säkerheter uppfyller kraven i bestämmelsen.

Bankföreningen anser att FI bör förtydliga att generella säkerheter omfattas, exempelvis genom ett allmänt råd.

Användandet av generella säkerheter utgör en central del i institutens hantering av säkerheter i exponeringar med kommersiella motparter. Ett regelverk där det råder viss osäkerhet om huruvida sådana säkerhetslösningar inte anses uppfylla kraven för medräkningsbara kreditrisk-skydd riskerar att kullkasta ett sedan länge väl etablerat och effektivt sätt att hantera säkerhetsmassan i dessa exponeringar. Dessutom torde det vara okontroversiellt att generella säkerheter skall godtas som medräkningsbara om de uppfyller övriga delar av kraven.

Bankföreningen anser därför att följande skuggade stycken eller motsvarande, i tydliggörande syfte, bör tas med i FI:s föreskrifter. Skrivningarna är i enlighet med Bankföreningens rekommenderade villkor för "Generellt borgensåtagande", "Generell pantförskrivning" samt "Kontraktskredit N" och villkoren återfinns således även i institutens standardavtal. Bakgrunden till villkoren är att det bedömdes vara ett orimligt krav att en borgensman eller pantsättare förpliktar sig att fullgöra ett oinskränkt borgensåtagande eller en oinskränkt pantsättning. Bankföreningen anser att FI inte bör tvinga fram ändringar i en väl fungerande branschpraxis. Bankföreningens rekommenderade standardvillkor avseende "Generellt borgensåtagande", "Generell pantförskrivning" samt "Kontraktskredit N" bifogas detta yttrande (relevanta delar återfinns under rubrikerna "Rätt för borgensman att inskränka sitt borgensåtagande", "Rätt för pantsättare att inskränka sin pantsättning" och "Rätt för borgensman och pantsättare att hindra förlängning av kredittiden").

"Avtalet om skydd får inte innehålla något villkor som är utanför institutets kontroll och som innebär att

1. garantigivaren eller utfärdaren av kreditderivatet har en ensidig rätt att återkalla skyddet,
2. kostnaden för skyddet ökar till följd av en försämrad kvalitet på den skyddade tillgången,
3. garantigivaren eller utfärdaren av kreditderivatet inte längre är skyldig att betala, utan oskäligt dröjsmål, om gäldenären inte betalar i tid, eller
4. det är möjligt för garantigivaren eller utfärdaren av kreditderivatet att förkorta giltighetstiden för garantin eller kreditderivatet.

Villkor som innebär att garantigivaren kan inskränka sitt åtagande till att inte omfatta fordran som uppkommer efter viss tidpunkt är dock tillåtet. Detsamma gäller villkor som innebär att garantigivaren eller utfärdaren av kreditderivatet under vissa förutsättningar kan hindra förlängning av kredittiden eller begära att krediten sägs upp till betalning.

Dessutom gäller att:

- Skydd i form av garantier ska uppfylla villkoren i 6 §.
  - Skydd i form av kreditderivat ska uppfylla villkoren i 7-13 § §.
- VIII-2:14"

Begreppet *relevanta* bör, för undvikande av osäkerhet, definieras. Förslagsvis som ”Med relevanta avses den eller de jurisdiktioner vari institutet – enligt gällande rätt och avtal mellan parterna – lämpligen kan fastställa och verkställa garantigivarens eller utfärdarens av kreditderivatet åtagande.” Andra liknande begrepp, såsom aktuella och berörda på andra ställen i föreskrifterna bör för övrigt bytas ut om detta begrepp i den mån samma definition avses.

2 kap 6 §

Bankföreningen anser att skrivningen sista stycket är svårtolkad och föreslår att följande text används: ”När det gäller garantier som skyddar exponeringar med säkerhet i bostadsfastighet eller bostadsrätt är dessa godtagbara om institutet har rätt att kräva garantiutfärdaren på betalning på det förfallna beloppet inom en 24 månadersperiod från det att beloppet förfallit. VIII-2:17a”

2 kap 13 § sista meningen

Bankföreningen vill uppmärksamma FI på att meningen är svår att tyda och att den sannolikt inte överensstämmer med EU direktivets innebörd.

3 kap 2 §

Även tomträtter bör inkluderas i definitionen av fastigheter i andra meningen. Något skäl till att tomträtter – som i svensk fastighetsrätt i stora stycken likställs med fastighet – skulle exkluderas synes inte föreligga, särskilt mot bakgrund av att byggnad på annans mark är inkluderad.

3 kap 3 §

För att tydliggöra att det är den faktiskt föreliggande taxeringen som avgör hur fastigheten ska behandlas i kapitaltäckningshänseende bör passivformen undvikas. Vidare bör inga exemplifieringar göras eftersom taxeringen är entydig. Det räcker då att ha en reservregel för de fall då ingen taxering skett, eller då taxeringen uppenbarligen inte stämmer med verkligheten.

Bankföreningen föreslår därför att bestämmelsen erhåller följande lydelse:

”Med bostadsfastighet avses fastighet som är taxerad som småhusenhet eller hyreshusenhet. Med bostadsfastighet avses även annan fastighet än som nu har sagts, om fastigheten har färdigställd byggnad som med hänsyn till läge, utformning och planering kan utnyttjas som bostad, om byggnaden är eller kommer att bli bebodd eller uthyrd av låntagaren och om minst femtio procent av byggnadens yta kan disponeras för bostadsändamål.”

3 kap 5 § 2p

I angiven punkt anges; ”Den huvudsakliga finansieringskällan för återbetalning av lånet får inte vara den inkomst som fastigheten ger upphov till”. Skrivningen leder snarast till tanken att den aktuella fastighetens kassaflöde inte får utgöra den huvudsakliga betalningsströmmen för den underliggande krediten. Ordalydelsen ger också vid handen att det inte spelar någon roll hur kredittagarens ekonomiska status ser ut i övrigt om det kan konstateras att den underliggande krediten/krediterna de facto huvudsakligen betalas genom kassaflödet i aktuell fastighet.

Den aktuella skrivningen harmoniserar inte i sin ordalydelse med direktivets utformning i denna del och regelns syfte synes heller inte återspeglas på det sätt som direktivtexten sannolikt avsett.

Relevant direktivtext lyder på följande sätt.

[engelska versionen]

The risk of the borrower does not materially depend upon the performance of the underlying property or project, but rather on the underlying capacity of the borrower to repay the debt from other sources. As such, repayment of the facility does not materially depend on any cash flow generated by the underlying property serving as collateral.

[svenska versionen]

Låntagarens risk påverkas inte i väsentlig mån av den underliggande egendomens eller det underliggande projektets resultat, utan snarare av låntagarens underliggande kapacitet att återbetala skulden från andra källor. Återbetalningen av krediten som sådan påverkas inte i väsentlig mån av betalningsflöden som genereras av den underliggande egendomen som ställts som säkerhet.

Direktivtexten tar sikte på att kreditrisken avseende den aktuella kredittagaren inte får vara väsentligen beroende av (*materially depend upon*) fastighetens resultat, vilket – åtminstone om man bara betraktar ordalydelsen i den av FI föreslagna föreskriften - är något helt annat än att fastigheten inte får vara den huvudsakliga finansieringskällan för krediten.

Med nuvarande utformning synes FIs föreskrift i stället ta sikte på det faktiska betalningsflödet och återbetalningsförmåga som sådan och inte fastighetsavkastningens betydelse för kreditrisken.

Regelns syfte måste rimligen vara att enbart underkänna sådana fastigheter som medräkningsbara där institutets kreditrisk i engagemanget är väsentligen beroende av intäktflödet från fastigheten. Huruvida fastigheten faktiskt bidrar till betalningen för den underliggande krediten är därför irrelevant så länge institutet kan konstatera att kredittagarens kreditkvalitet inte i väsentlig mån påverkas av ett försämrat kassaflöde från den aktuella fastigheten, exempelvis i samband med vakanser.

För att åskådliggöra detta kan följande exempel ges:

Gäldenären innehar fyra fastigheter, som är lågt belånade, och har för avsikt att förvärva ytterligare en fastighet. Krediten som finansierar detta senare förvärv betalas kassaflödesmässigt av avkastningen från den fastighet som förvärvas. Ordalydelsen i föreskriftsförslaget kan läsas som att en sådan fastighet inte är medräkningsbar oavsett om gäldenären genom avkastning från eller realisation av övriga fastigheter kan återbetala den aktuella krediten.

Genom den föreslagna ordalydelsen snävas enligt vår uppfattning det aktuella kriteriet för medräkningsbarhet in i förhållande till direktivregleringen. Den aktuella föreskriften bör därför ändras så att den bättre och på ett tydligare sätt återspeglar ordalydelsen och syftet med bestämmelsen i direktivet.

3 kap 8 §

När FI meddelar föreskrifter är det önskvärt att eventuella dispensmöjligheter antingen är i verklig mening individuella, eller att FI uppställer en tillåtande regel om angivna förutsättningar är uppfyllda. Att behöva ansöka om tillstånd, medgivande eller dispens i de fall samtliga förutsättningar är tydligt angivna i föreskrifterna orsakar bara onödig administration och

kostnader för såväl Finansinspektionen som instituten. Med detta synsätt föreslår Bankföreningen följande lydelse:

”Instituten får räkna andra icke-finansiella tillgångar än fastigheter och kundfordringar som godtagbara säkerheter om följande villkor är uppfyllda [osv]”.

3 kap 14 § 2 stycket

Tröskelvärdes-regeln om 30% i andra stycket tar sannolikt sikte på att en säkerhetsmassa som inte uppgår till minst 30% av exponeringens storlek blir så liten att den inte bör påverka beräkningen av LGD.

Emellertid är i Sverige tämligen vanligt förekommande att flera olika säkerheter och/eller säkerhetstyper utgör pant för samma kredit men också att en säkerhetsmassa – innehållande en eller flera panter - utgör gemensam säkerhet för flera krediter, s k generell säkerhet.

Detta gör att en eller flera av säkerheterna för en exponering eller ett engagemang betraktad var för sig möjligen inte klarar tröskelvärdet men beräknat på totalnivå täcker säkerheterna hela exponeringen, d v s den är till 100% säkerställd. Att i ett sådant läge inte få medräkna viss säkerhet för att denna säkerhet isolerat inte klarar tröskelvärdet förefaller något ologiskt och kan rimligen inte heller vara åsyftat med den aktuella regeln.

I 1 kap 4 § framgår dessutom hur effekten på LGD ska beräknas om det för en exponering finns fler medräkningsbara säkerheter. Då skall instituten fördela exponeringen på säkerheterna proportionellt i förhållande till storlek. Med säkerhet i detta avseende avses - såvitt kan utläsas av direktivtexten - varje säkerhetstyp. En fördelning av exponeringsbeloppet ska således ske på säkerhetsstypsnivå och inte på nivån enskild säkerhet. Detta kan inte tydligt utläsas av föreskriftstexten men är rimligen vad som avsetts med hänsyn till vad som anges i motsvarande direktivtext.

Bedömning av tröskelvärdet - när det för exponeringen finns flera säkerhetstyper - bör därför ske utifrån den del av exponeringen, beräknad enligt 1:4, som är avsedd att täckas med den aktuella säkerheten/säkerhetstypen. I belysning av regeln i 1:4 skall sannolikt ordet säkerhet i nu aktuellt avseende läsas som säkerheten eller, om det finns flera säkerheter inom samma säkerhetstyp, det totala värdet av säkerheter inom samma säkerhetstyp, exempelvis flera fastighetspanter.

Ordalydelsen i andra stycket bör därför utformas på ett sätt som harmoniserar med detta synsätt eller att allmänna råd utformas som avspeglar detta.

3 kap 14 § 3 stycket

Bankföreningen föreslår vidare att tredje stycket utgår ur bestämmelsen. Stycket är enbart en hänvisning till 15 § och innehåller inget reellt i sak. Som den nu är placerad kan läsaren möjligen få uppfattningen att regeln i 15 § ska beaktas även vid beräkning tröskelvärdet i andra stycket medan det av 15 § framgår att bestämmelsen skall iakttas när värdet som får sättas LGDskydd ska fastställas, d v s beräkningen som sker enligt tabellen under femte stycket.

3 kap14 § 5 stycket

LGDskydd för fastighet får enligt angiven tabell beräknas till 35 % om fastigheten i övrigt uppfyller uppställda villkor. Enligt 12 § skall pant i bostadsrätt likställas med fastigheter avseende hanteringskraven och undantas därigenom från hanteringskraven för övriga icke-finansiella säkerheter.

Trots detta saknas motsvarande bestämmelse vid beräkningen av LGDskydd, där bostadsrätter i avsaknad av uttrycklig bestämmelse ånyo tillhör gruppen andra icke-finansiella säkerheter och därigenom åsätts 40%. Enligt Bankföreningens uppfattning bör även pant i bostadsrätt tillhöra skiktet 35%. Det kan därvid konstateras att för schablonmetoden gäller samma risk-vikt för bostadsfastighet och bostadsrätt.

3 kap14 § 6 stycket

Övergångsregeln i sjätte stycket bör även omfatta säkerhet i bostadsrätt.

Allmänna råd

I exemplet har institutet pantbrev om 60 och fastigheten har också värderats till 60. För att undvika tvivel om vilket av värdena som beaktas i de olika räkneövningarna i exemplet bör pantbrevet och fastigheten åsättas olika värde.

3 kap 14 §

Bankföreningen har utfört en kvantitativ studie och anser det finnas saklig grund för FI att föreskriva att vissa former av utrustning inom kategorin ”leasing av utrustning” kan ses som medräkningsbara säkerheter och åsättas LGD 35%. Studien omfattade även avbetalningsprodukten för motsvarande kategorier av utrustning och även här visar resultaten att 35% LGD är rimlig (finansieringsformerna är i allt väsentligt jämförbara). En kortare redogörelse för studien och dess resultat följer nedan.

Metodiken som använts hade som mål att i möjligaste mån vara jämförbar med historisk estimering av LGD. De fyra större bankernas finansbolag har i möjligaste mån rapporterat alla fallissemang och gjorda förluster till Bankföreningen som sedan sammanställt siffrorna som återfinns i tabellerna nedan. De exponeringsviktade värdena som anges i tabellerna bedöms dock vara något för höga då tillfrisknade engagemang med nollförlust (ett fallissemang enligt regelverket) som resultat inte kunnat identifieras till fullo. Observera att studien grundar sig på att ett fallissemang registreras redan 60 dagar efter inställd betalning, att jämföra med direktivets 90 dagar.

LEASING			
Aggregat finansbolagen	Summa fallerade exponeringar (SEK)	Summa förluster (SEK)	"LGD"
2000	24993964	6589962	26%
2001	79112406	14457219	18%
2002	278496533	51028918	18%
2003	160916324	39114409	24%
2004	207887618	33619109	16%
2005	78268045	20950285	27%
Totalt	829674890	165759901	20%

AVBETALNING			
Aggregat finansbolagen	Summa fallerade exponeringar (SEK)	Summa förluster (SEK)	"LGD"
2000	66137192	15019950	23%
2001	98411477	18636212	19%
2002	85327747	22865526	27%
2003	83633173	23683834	28%
2004	69220657	21297949	31%
2005	38823380	12213496	31%
Totalt	441553626	113716968	26%

3 kap 15 §

Då pant i bostadsrätt uttryckligen undantas från hanteringskraven i 12§ - vari bl.a. stadgas att institutet skall ha förstahandspant i tillgången – bör bestämmelser om värdering av andra-handspanträtt inte endast avse fastigheter utan även bostadsrätter.

Bankföreningen ifrågasätter generellt behovet av regeln med uppräknig av framförliggande exponering med 120%. Regel medför att säkerheterna inte kan utnyttjas fullt ut i kapitalkravsberäkningen för företag som ingår i samma finansiella företagsgrupp i de fall då krediten till del är placerad i hypoteksbolaget och till del är placerad i banken och [de två företagen har säkerhet i samma egendom](#). Vidare avviker reglerna för realisering av säkerhet i bostadsrätt och byggnad på annans mark från säkerhet i fastighet och tomträtt, vilket dels gör regeln irrelevant och dels saknas det pantvärde som enligt bestämmelsen skall räknas upp med 120%. Bestämmelsen innebär dessutom en orimligt stor administrativ börda för instituten i förhållande till regelns bidrag till den finansiella stabiliteten. I motsvarande regel under schablonmetoden saknas för övrigt denna uppräkningsmodell.

Vidare borde uppräknigen – om den skall bibehållas – rimligen ta sikte på den framförliggande exponeringens storlek och inte såsom ordalydelsen ger vid handen, den framförliggande pantens storlek. Det är ju den framförliggande exponeringens storlek som styr möjligheten till utdelning för institutet med sämre förmånsrätt, inte storleken på pantbrevet. Detta bör också tydligt återspeglas i textinnehållet.

Det bör också tydligt framgå av regelns innehåll att ingen åtskillnad görs mellan andra-handspant i samma pantbrev som fordringsägaren med bättre förmånsrätt och pant i pantbrev med sämre inområde. Dessa två former av panter med sämre förmånsrätt än en annan fordringsägare bör rimligen likställas då samma situation dessutom kan åstadkommas genom delning av framförliggande pantbrev.

Bankföreningen föreslår därför att 15 § får följande utformning.

” Om säkerheten avser egendom i vilken annan har bättre förmånsrätt än den som institutet har, så ska följande iakttas när värdet som får åsättas LGDskydd ska fastställas. Det justerade säkerhetsvärdet, beräknat enligt 14 §, ska reduceras med antingen belopp motsvarande säkerhet med bättre förmånsrätt eller det lägre belopp motsvarande exponering med bättre rätt om institutet känner till sådant belopp. Om skillnaden är positiv, dvs det justerade säkerhetsvärdet överstiger storleken på denna säkerhet eller exponering, får LGDskydd appliceras på detta skillnadsbelopp.”

I den mån regeln om uppräknings med 120% skall behållas föreslår Bankföreningen att 15 § erhåller följande lydelse:

” Om säkerheten avser egendom i vilken annan har bättre förmånsrätt än den som institutet har, så ska följande iaktas när värdet som får åsättas LGDskydd ska fastställas. De säkerheter som har bättre förmånsrätt än den som institutet har ska räknas upp med 120%. Om institutet känner till beloppet på exponeringen med bättre rätt får institutet i stället räkna upp exponeringens belopp med 120%. Det justerade säkerhetsvärdet, beräknat enligt 14 §, ska därefter reduceras med detta uppräknade belopp. Om skillnaden är positiv, dvs det justerade säkerhetsvärdet överstiger storleken på de uppräknade säkerheterna eller exponeringarna, får LGDskydd appliceras på detta skillnadsbelopp.”

Vidare bör det allmänna rådet justeras så att det harmoniserar med den förändrade ordalydelsen.

3 kap 16 §

Bankföreningen anser att definitionen av vad som menas med ett marknadsvärde bör vara generell och enhetlig oavsett säkerhetstyp. 16 § skulle i så fall kunna få följande lydelse:

”Värdet för fastigheter är marknadsvärdet.

För fastigheter i länder där det finns etablerade föreskrifter för hur ett fastighetsbelåningsvärde ska fastställas kan detta värde användas istället för marknadsvärdet.

Värdet för kundfordringar är deras belopp.

Värdet för övriga icke-finansiella säkerheter är marknadsvärdet.

Med marknadsvärde avses det pris som skulle uppnås vid en marknadsmässig försäljning där skälig tid ges för förhandlingar. Marknadsvärdet ska bedömas utan hänsyn till spekulativa och tillfälliga förhållanden.”

4 kap 16 § tabell 3

Finansinspektionen bör definiera ""Y"" och ""X"" snarast möjligt. Dessutom bör en extra rad som anger att kontanta medel inte ska volatilitetsjusteras inkluderas i tabellen, så att den överensstämmer med motsvarande tabell i direktivet. Tillägget är nödvändigt då 4 kap 15 § endast tar sikte på kontanta medel som är insatta hos institutet, dvs. utlånade kontanta medel.

5 kap 19 § punkt 3

Finansinspektionen bör införa motsvarande ändring som införts i schablonföreskriften avseende antal dagar.

Bankföreningen vill uppmärksamma FI på några felaktiga hänvisningar:

- 1 kap 10 §, hänvisning bör vara till 2 kap 17 §
- 3 kap. 1 § 4 st., hänvisning bör vara till 1 kap 4 §

3.3. Schablonmetoden för kreditrisker

Bankföreningen vill peka på betydelsen av att föreskrifterna genomgående tydligt anger hur behandlingsregler förhåller sig till varandra i situationer där flera regler - såväl inom en exponeringsklass som mellan olika exponeringsklasser - kan bli tillämpliga. Som gott exempel kan nämnas 3 kap 9-11 §§ i schablonmetodsföreskrifterna." Som exempel på avsnitt där införande av behandlingsregler skulle göra stor nytta kan nämnas 3 kap 29 §, där frågan om vilken exponeringsklass exponeringar överstigande 600 000 euro mot privatpersoner ska föras till lämnas obesvarad.

2 kap § 6

Finansinspektionen har sedan förra remissomgången ändrat sin skrivning.

Bankföreningen ställer sig frågande till varför finansiellt institut, kapitalförvaltningsbolag och anknutet företag strukits från skrivningen. Ingen ändring har skett i direktivet och FI anger ingen förklaring till varför svensk särreglering skulle behövas på detta område.

3 kap 12 §

Finansinspektionen bör definiera administrativa organ eller ange exempel på sådana i ett allmänt råd.

3 kap 13 §

Bankföreningen anser att FI bör ändra skrivningen till "... inom EES men utanför Sverige ..." eller motsvarande. Det blir då tydligare vad som avses med paragrafen.

3 kap 29 §

Finansinspektionen inför en ny beloppsgräns på 600 tusen euro för vad som kan betraktas som hushållsexponering eller inte.

Bankföreningen vill i denna del hänvisa till för schablonmetoden relevanta delar i de synpunkter som lämnats på FIs motsvarande förslag till ändring i IRK-föreskrifterna.

3 kap 43 § punkt 7

Finansinspektionen anger att panträtterna får uppgå till högst 60% av värdet på den in-tecknade fastigheten.

Bankföreningen anser att det finns grund för att utnyttja lättnaden i EU-direktivet annex VI del 1 p.68e som anger att gränsen kan höjas till 70%. Denna gräns skulle vara i enlighet med lagen om säkerställda obligationer och om inte ändringen införs kommer befintliga obligationer att diskvalificeras till följd av för höga belåningsgrader på lantbruksfastigheter.

4 kap 4 § 1a)

Finansinspektionen föreslår följande skrivning "Rebursar för vilka levererade varor utgör säkerhet."

Bankföreningen anser att texten "för vilka levererade varor utgör säkerhet" syftar fel eftersom detta inte är praktiskt möjligt för bekräftade exportrebursar. Bankföreningen föreslår att FI ersätter denna skrivning med "för kortfristiga rebursar i samband med handel skall en om-

räkningsfaktor på 20 % tillämpas både för utfärdande och bekräftande institution.", vilket är i enlighet med den engelska versionen av EU-direktivet.

5 kap 1 §

Finansinspektionen har utelämnat hänvisning till att även en volatilitetsjusteringsmetod i enlighet med kreditriskskyddsföreskriften får användas av institut för att beräkna exponeringsbeloppet för derivatkontrakt etc..

3.4. *Kreditriskreducerande åtgärder - Schablonmetoden*

Flera synpunkter som lämnas avseende kreditriskreducerande åtgärder för institut som använder en IRK-metod har effekt på motsvarande föreskriftsförslag för schablonmetoden. Bankföreringen har valt att inte upprepa dessa i yttrandet.

3.5. Värdepapperisering – IRK och Schablonmetoden för kreditrisker

Bankföreningen anser att detta är ett mycket komplext och svårtolkat regelverk som kan få oönskade och oavsedda konsekvenser om det feltolkas. Med anledning därav efterlyser föreningen fortsatta kontakter mellan Bankföreningen och FI i syfte att diskutera regelverkets innebörd och omfattning.

1 kap 2 §

Bankföreningen antar att FI grundar denna paragraf på direktivets skrivning i bilaga VIII del 3 p. 86. Dock är inte formuleringen som används densamma som i vare sig direktiv eller i föreskrifterna om kreditriskreducerande åtgärder. Denna inkonsekvens kan leda till feltolkningar och bör därmed ses över.

2 kap 3 §

Finansinspektionen anger att ”Vid en syntetisk värdepapperisering **får** originatorn, ...”.

Bankföreningen utgår från att beräkning ej ska utföras enligt IRK Värdepapperisering om kreditinstitutet väljer att hantera exponeringar enligt IRK-föreskrifterna istället för IRK Värdepapperisering.

Exponeringar enligt, 1 kap 2 § IRK-föreskrifterna, ska hanteras enligt IRK Värdepapperisering. I IRK Värdepapperisering 2 kap 3 § får kreditinstitutet välja att bortse från IRK Värdepapperisering till förmån för IRK-föreskrifterna.

Bankföreningen anser att denna rundgång mellan föreskrifter måste förändras och att det bör förtydligas att institut har en valmöjlighet.

3.6. Basmetoden och schablonmetoden för operativa risker

Bankföreningen har inga kommentarer.

2 kap 3 §

Finansinspektionen anger att arvoden för utkontrakterade tjänster som tillhandahållits av tredje part som inte är moder- eller dotterföretag till institutet eller dotterföretag till ett moderföretag som också är institutets moderföretag, inte behöver beaktas när summa intäkter fastställs.

Bankföreningen anser att denna skrivning är otydlig och skulle därför uppskatta ett förtydligande från FI.

3.7. Handelslagret och marknadsrisker

Generell anmärkning

Det finns ingen norm för hur kapitalkrav för värdepapperiserade positioner inom handelslaget ska regleras. Sådana positioner är typiskt ITRAX-trancher som numera har en aktiv andrahandsmarknad och som har blivit mycket viktiga för banker aktiva inom kreditderivat.

Finansinspektionen i Finland har därför lagt till den en ny paragraf som speciellt gäller de så kallade värdepapperiserade positioner. För värdepapperiserade positioner utan rating är innehållet följande:

“If a tranche has no external credit rating provided by a rating agency, the specific risk capital charge shall be calculated using the “look-trough” method, provided the composition of the pool of exposures is known at all times. Specific risk capital charge for unrated tranches is the average capital charge in the pool of exposures multiplied by the concentration ratio. The average capital charge for the pool of exposures is calculated by categorising the names in the pool as central government items, qualifying items, and other items, in accordance with the table Specific risk in interest rate instruments in Appendix 1, Section 5.1 of Regulation 106.12 and by calculating the average specific risk capital charge percentage weighted by the amount of each name in the pool.

The concentration ratio is the sum of the nominal values of all tranches divided by the sum of the nominal values of tranches equivalent or junior to the tranche in which the position is held, including that tranche itself.

The maximum average capital charge weighted by the concentration ratio is the sum total of charges for all names in the pool of exposures.

Example: A mezzanine tranche contract involving a EUR 20 million credit exposure with maturity exceeding 2 years. The total amount of the pool of exposures is EUR 100 million and the credit rating of all names is at least investment grade. The pool includes one EUR 5 million equity tranche contract that represents a poorer credit quality than the mezzanine tranche contract concerned.

In the example, the concentration ratio is EUR 100 million / EUR 25 million = 4. The specific risk capital charge for market risk is thus 4 * EUR 20 million * 1.6% = EUR 1.28 million.”

Bankföreningen anser att FI bör undersöka möjligheten att koordinera kommande skrivningar på området.

1 kap 2 § punkt 2

Bankföreningen noterar att FIs definition av ”Exponering” avviker från direktivets definition. Vi föreslår att FI använder direktivets definition.

2 kap 7 § punkt 2

Finansinspektionen skriver i ”Positionen får inte ha ingåtts med avsikt att undgå eller minska kapitalkravet”.

Bankföreningen vill framhålla i direktivet används formuleringen: ”Avsikten med interna säkringar skall inte i första hand vara att undgå eller minska kapitalkraven”. Vi anser det viktigt att FI i sin formulering inför direktivets formulering ”i första hand”.

2 kap 7 § punkt 5

Finansinspektionen skriver i ”Marknadsrisken i positionen ska hanteras ...”.

Bankföreningen anser att FI bör använda direktivets formulering ”Större delen av den marknadsrisk ...”.

3 kap 3 § punkt 1

Finansinspektionen skriver ”Vilka limiter för risktagandet som finns”.

Bankföreningen anser att formuleringen bör ändras till ”Hur limiter för risktagandet fastställs”. FIs förslag antyder att i styrdokumentet ska anges beloppsmässiga limiter, vilket inte följer av direktivets formulering som är följande: ””Det skall finnas klart definierade riktlinjer och förfaranden för den aktiva förvaltningen av positionen, som skall innefatta följande: ... ii) Positionslimiter fastställs och deras lämplighet övervakas...”. (Att positionen ska övervakas framgår av FIs punkt 4.)

4 kap 4 § sista styckets första mening

Bankföreningen föreslår att uttrycket ”en fond” byts ut mot ”fonder” och att uttrycket ”ett företag” byts ut mot ”företag” – i syfte att möjliggöra en rationell hantering i både instituten och FI. Vidare anser vi att, i samma styckes sista mening, ordet ”valbart” ska bytas ut mot ”godkänt”.

4 kap 23 §

Bankföreningen vill framhålla att i tabellen bör den första löptiden anges till ” ≤ 6 månader” och den sista löptiden till ” ≥ 24 månader”.

4 kap 32 §

Bankföreningen anser att FI i tabellen bör införa Baselreglernas kolumn med antagen ränteförändring.

4 kap 37 §

Bankföreningen anser att första meningens första ord ”Vid” bör tas bort.

4 kap 48 §

Bankföreningen kan inte finna att FI angett det undantag från kapitalkrav som finns i Kapitalkravdirektivets Bilaga II p. 1 avseende avvecklingsrisker. I direktivet undantas ”reporeport och omvända reporeport och utlåning och lån av värdepapper eller råvaror”. Föreningen anser att samma undantag bör intas i de svenska föreskrifterna, såvida inte FI påvisar att särskilda skäl föreligger för att Sverige inte ska ha motsvarande undantag som i direktivet.

4 kap 49 §

Finansinspektionen skriver att det riskvägda beloppet beräknas genom att multiplicera absolutvärdet av den negativa prisskillnaden med tillämplig faktor enligt angiven tabell.

Bankföreningen vill påpeka att FIs tabell innebär avsevärt hårdare krav än direktivets motsvarande tabell (Kapitalkravdirektivets Bilaga II p. 1). I direktivet anges faktorn 100 % först fr.o.m. 46 dagar, medan FI föreslår viktigtal 1250 % redan fr.o.m. 6 dagar. Flera svenska banker har numera tradingverksamhet även utanför Sverige och skulle genom FIs förslag få oförmån-

liga villkor gentemot lokala konkurrenter. Bankföreningen anser det viktigt att FI här tillämpar direktivets regler.

5 kap 3 §

Bankföreningen anser att i tredje stycket bör ordet ”inte” tas bort. (I stycket närmast nedanför, med nuvarande text överstruken, finns detta ord inte med i texten.)

5 kap 7,8 §§

Bankföreningen anser att FIs omskrivning av direktivets texter har blivit mycket svårförståeliga. Vi föreslår att FI i stället använder direktivets texter. Bl.a. talar direktivet om "två ben", vilket ger en bredare definition än den föreslagna texten.

5 kap 11 §

Finansinspektionen skriver att ”Referenstillgången ska dock anses ha en löptid som motsvarar kreditderivatets löptid”.

Bankföreningen anser inte att det finns stöd i direktivet för denna begränsning, som därför bör tas bort.

5 kap 14-17 §§

.. Direktivtexten bilaga 1,8v), sista meningen saknas i förslaget från FI. Föreningen föreslår att meningen inkluderas.

.. Det framgår inte hur köpt skydd ska hanteras. I direktivet bilaga 1 B (sida 221) finns en skrivning som säger att ”omvända mot vad som gäller för säljare av skydd”. Texten är i och för sig inte särskilt informativ men man öppnar under alla omständigheter för en hantering. Om det inte regleras hur ska man då hantera köpt skydd?

8 kap 14 §:

Finansinspektionen skriver ”Instituttet ska kunna genomföra backtesting med avseende på både faktiskt och hypotetiskt resultat ... Finansinspektionen avgör vilken av de två typerna av backtesting som instituttet ska använda ...”.

Bankföreningen föreslår att FI i stället använder direktivets formulering ”De behöriga myndigheterna får kräva att instituttet genomför utfallstester på antingen hypotetiskt ... eller faktiskt resultat ... eller bådadera”. (Direktivets Bilaga V, p. 4)

3.8. Kapitalbas

2 kap 16 §

Finansinspektionen anger i att ”Institut får räkna in upptagna primärkapitaltillskott i sitt primära kapital med högst 15 procent av det primära kapitalet exklusive av företaget tidigare upptagna primärkapitaltillskott”, samt efter reducering av eventuell goodwill...”.

Bankföreningen anser att det är rimligt att FI väljer att följa Baselkommitténs rekommendation i detta avseende, dvs. att behålla en 15% gräns för primärkapitaltillskott, till dess att den stundande genomgången och omarbetningen av kapitalbasregelverket genomförts. Bankföreningen föreslår dock att paragrafen omformuleras så att skrivningen avseende beräkningsform för att följa upp 15%-gränsen överensstämmer med förtydligandet från Baselkommittén såsom uttryckt i pressmeddelande från oktober 1998 och bekräftat i Annex 1 av Basel II-ackordet. Nuvarande skrivning skulle kunna tolkas som att föreskriften inte tillåter lika hög andel primärkapitaltillskott i förhållande till totalt primärt kapital som rekommenderas av Baselkommittén, vilket medför att svenska institut därmed får en försämrad konkurrenssituation. FI bör därför omformulera denna paragraf så att stycke 1 lyder ”Institut får sammanlagt räkna in upptagna primärkapitaltillskott i sitt primära kapital med högst 15 procent av det primära kapitalet, efter reducering av eventuell goodwill...” samt att stycke 2 lyder ”... Primärkapitaltillskott får vid beräkningen av den finansiella företagsgruppens kapitalbas ingå i det primära kapitalet med sammanlagt högst 15 procent av gruppens primära kapital, efter reducering för eventuell inkråmsgoodwill osv...”.

Bankföreningen vill dock påminna FI om den hemställda föreningen gjorde 23 maj 2005 om att Finansinspektionen bör se över nu gällande regler (samma sak gäller nu föreslagna regler) och tillåta svenska banker att medräkna hybridkapital/primärkapitaltillskott utöver 15 procent av primärt kapital. FI visade vid det tillfället att majoriteten av EU-länder har jämförbara regler. Man bör dock notera att om jämförelsen begränsas man till de ”gamla” EU-länderna dvs. de med längre utvecklade finansiella marknader är dock bilden en annan. Med hänsyn till nuvarande konkurrenssnackdelar för svenska institut bör FI inom ramen för det europeiska samarbetet arbeta för att så skyndsamt som möjligt få till en harmonisering av regler för primärkapitaltillskott.

2 kap 16 §

Finansinspektionen anger bl.a. att för att få räknas in i kapitalbasen måste ett primärkapitaltillskott tas upp av ett dotterbolag som står under tillsyn av Finansinspektionen.

Bankföreningen anser att tillägget i förhållande till nuvarande föreskrifter dvs. ”står under tillsyn av Finansinspektionen” bör tas bort då kravet är alltför begränsande.

2 kap 18 §

Finansinspektionens formulering om beräkning av step-upränta i är oförändrad i förhållande till nu gällande föreskrifter.

Bankföreningen anser att bestämmelsen har en lydelse som inte går att tillämpa på vissa vanliga strukturer, bl.a. tar bestämmelsen inte hänsyn till valutakomponenten i ett lån som efter step-up har ett ränteflöde i annan valuta än innan step-up. Vidare kompliceras bestämmelsen av att man går en onödig omväg via 10-årig stadsobligation för att fastställa swapräntan, när det i själva verket går att läsa av relevant swapränta på marknaden. Det är svårt att detaljregle-

ra varje komponent i fastställandet av step up räntan som nuvarande bestämmelse försöker göra. Istället förordas en mer generell skrivning som tar sikte på värdeförändringen av lånet (beräknat dag 1) från lånets upptagande jämfört med efter step-up. Det får sedan vara upp till emittenten att visa att värdeökningen inte är större än 1 % (eller 50 % av initial kreditspread). Detta kan påvisas på olika sätt beroende på lånets struktur. Vid diskussion höll FI med om att bestämmelsen inte fungerar och att den borde justeras. För tillfället saknas förslag till formulering, men ser gärna att det inleds ett samarbete för att finna en bra lösning.

2 kap 23 §

Finansinspektionen anger att ”Primärkapitaltillskott som tagits upp eller emitterats i annan valuta än redovisningsvalutan men som swappats till redovisningsvalutan, redovisas vid beräkningstillfället till ett belopp som motsvarar kursen vid emissionstillfället.”

Bankföreningen anser att FI:s förslag är otidsenligt med tanke på gällande redovisningsregler. Såväl primärkapitaltillskottet som eventuell swap tas i redovisningen upp till balansdagskurs. Paragrafen föreslås utgå alternativt ersättas av ”Primärkapitaltillskott som tagits upp eller emitterats i annan valuta än redovisningsvalutan redovisas vid respektive beräkningstillfälle till ett belopp som motsvarar kursen vid beräkningstillfället”.

Bankföreningen anser att motsvarande ändringar ska göras av 3 kap 11 § och 28 §.

4 kap 5 §

Bankföreningen anser att FI bör behålla rubriken ”Tillskott” från nuvarande föreskrifter.

4 kap 11 §

Finansinspektionen anger hur förväntade förluster i förhållande till reserveringar ska hanteras, dvs. hur avvikelser dessa mellan dessa poster ska påverka kapitalbasens storlek och sammansättning.

Bankföreningen anser att FI:s förslag är ofullständigt och att det ger ett annat resultat än som avses i EU-direktivet. Se artikel 63:3 samt annex VII del 1 p.36, av dessa framgår att förväntade förluster ska beräknas för samtliga exponeringar där IRK används, inte endast för icke fallerade. De förväntade förlusterna ska ställas i relation till av institutet avsatta reserver och värde regleringar för motsvarande exponeringar. Vidare ska, i det fall reserverna överstiger förväntade förluster, överskottet få läggas till kapitalbasen. Det bör av föreskrifterna tydligare framgå hur underskott respektive överskott vid beräkning av förväntade förlusterna i relation till av institutet avsatta reserver och värde regleringar. EU-direktivet är krångligt, hänvisning sker från art 57f) "övriga poster" till art 63, vilken bl.a. behandlar förväntade förluster. ”Övriga poster” är en del av det supplementära kapitalet, dvs. överskott tillförs det supplementära kapitalet. Vidare anger art 66:2 att posterna i artikel 57 l-r (där 57 q omfattar negativa belopp dvs. när förväntade förluster är större än avsatta reserver och värde regleringar) ska dras av 50 procent från primärt kapital och 50 procent från supplementärt kapital. Bankföreningen anser det vara av största vikt att FI omarbetar föreskrifterna i dessa avseenden.

5 kap 1 §

Finansinspektionen anger att ”I den utvidgade delen av kapitalbasen får inte ingå sådana delar av tidsbundna förlagslån ... som enligt 3 kap 3§ kapitaltäckningslagen inte får räknas in i det supplementära kapitalet.”

Bankföreningen anser att FIs förslag är otydligt – t ex avseende hur denna paragraf ska läsas i förhållande till paragraf 3 och 6 – och att hänvisningen till kapitaltäckningslagen inte ger någon vägledning vad som avses.

3.9. Offentliggörande av information

2 kap 1 §

Finansinspektionen anger att informationen ska publiceras senast när årsredovisningen undertecknas.

Bankföreningen anser att den koppling som görs mellan publikation och undertecknande får olyckliga effekter. Tidpunkten för offentliggörande enligt 5 a kap i lagen 1992:543 om börs- och clearingsverksamhet. Vad gäller årsrapport anges i DS:en att denna ska publiceras senast 4 månader efter årets utgång. Detta är någonting annat än datum för styrelsens undertecknande av densamma. FI bör, om de vill bibehålla bestämmelsen, koppla den till publiceringen av själva årsredovisningen snarare än bokslutskommunikéns publicerande. Om inte ändringen genomförs är risken att en föreslagen koppling gör att hela publiceringsprocessen försenas, särskilt när regelverket är nytt och rutiner ännu inte har hunnit falla på plats för att ta fram informationen. Det finns dessutom möjlighet att publicera information på annan plats än i årsredovisningen. Vidare ställs inget krav på granskning. Varför då en direkt koppling ska göras till årsredovisningens undertecknande kan ifrågasättas.

2 kap 2 §

Finansinspektionen föreslår krav på vilken information som noterade företag ska offentliggöra minst fyra gånger per år.

Bankföreningen anser att FIs förslag på offentliggörande av information minst fyra gånger per år är för långtgående och betungande för instituten. I sin "Behovs- och konsekvensanalys" skriver FI "Informationen kommer dock att lämnas samtidigt som annan extern finansiell information, vilket underlättar för instituten. Vi bedömer därför att konsekvenserna för instituten blir begränsade. För noterade institut bedömer vi att bördan till följd av kravet på kvartalsvis information i sammanhanget blir begränsad". Bankföreningen anser att denna bedömning från FIs sida innebär en stark underskattning av den börda som denna omfattande kvartalsvisa rapportering skulle medföra. Att informationen lämnas samtidigt som annan extern finansiellinformation underlättar på intet sätt framtagandet av de krävda uppgifterna. I stället blir det mer betungande att samtidigt med sedvanlig information ta fram en stor mängd nya uppgifter.

Bankföreningen anser att huvudprincipen bör vara att FI inte kräver tätare rapportering än enligt direktivets huvudregel "en gång per år", om det inte särskilt motiveras i varje enskilt fall exempelvis att väsentliga förändringar har inträffat. Man bör i sammanhanget även påpeka att under första året, dvs. 2007 skulle all kvantitativ information publiceras utan kvalitativa förklaringar till siffrors grund och innebörd. Inget annat nordiskt land kommer att kräva mer än årlig rapportering såvida inga väsentliga händelser inträffat. Om FI står fast vid att vissa poster ska redovisas kvartalsvis ser gärna föreningen att en dialog förs kring omfattning.

Bankföreningen anser även att samma krav ska gälla för noterade och onoterade företag. Uppgifter om kapitaltäckning och riskhantering är av minst lika stor betydelse när en långivare gör en kreditbedömning av ett icke noterat företag som när han gör en kreditbedömning av ett noterat företag. Föreningen åsikt är att upplysningarna riktar sig till kreditanalytiker snarare än aktieanalytiker och att FI därmed inte bör ställa särskilda krav avseende noterade företag.

Finansinspektionen hänvisar till kapitalkravsdirektivets bestämmelse att information ska offentliggöras minst en gång per år och att ”Om det behövs med hänsyn till verksamhetens särdrag ska information lämnas oftare”.

5 kap 1 §

Bankföreningen föreslår att FI gör en omformulering för att tydliggöra vad uttrycket ”vad avser förvärvade fordringar” syftar på. Den nuvarande formuleringen kan leda till missförstånd.

5 kap 3 §

Finansinspektionen anger att det ska lämnas upplysningar om genomsnittlig exponering.

Bankföreningen anser att detta krav ställer allt för höga krav på systemlösningar i förhållande till vilken nytta informationen tillför intressenterna. Det är betydligt mer komplicerat att få fram en genomsnittlig exponering än att redogöra för exponeringen per ett visst datum. Baselöverenskommelsen har endast angivit att ett sådant krav ska lämnas i de fall ultimovärden avviker kraftigt från snittet, vilket Bankföreningens uppfattar som ett rimligt krav.

5 kap 5 §

Bankföreningen föreslår att FI ändrar den otydliga formuleringen ”En avstämning ... ska offentliggöras” (även om den svenska direktivtexten har en liknande formulering).

5 kap 7 §

Bankföreningen föreslår att textförslaget ändras från ”Ett institut som har fått tillstånd att använda kreditriskreducerande åtgärder ...” till exempelvis ”Ett kreditinstitut som uppfyller kraven för att använda kreditriskreducerande åtgärder ...”.

5 kap 18 § punkt 4

Bankföreningen anser att information om PD-band per angiven riskklass inte bör offentliggöras. Kravet omfattas inte av direktivet men framförallt är detta känslig information som för vissa segment skulle vara alltför avslöjande för konkurrenterna och eventuellt skadligt för kunderna.

5 kap 22 §

Bankföreningen föreslår att FI i stället för uttrycket ”som hänförs till tabellkategorierna i föreskrifterna” ger en preciserad hänvisning.

9 kap 2 § sista stycket

Finansinspektionen anger att viss information ska lämnas avseende ränterisk.

Bankföreningen anser det märkligt att denna information ska lämnas frikopplat från övrig information om ränterisk....och föreslår därför att kravet stryks.

9 kap 4 § sista stycket

Bankföreningen vill påpeka att formuleringen inte överensstämmer med formuleringen i direktivet.

Finansinspektionen efterfrågar i följebrevet synpunkter på om kraven bör införas som en del i redovisningsföreskrifterna.

Bankföreningen anser att en bättre lösning är att inkludera kraven i kapitaltäckningsföreskriften eftersom det blir lättare att överblicka reglerna inom detta område. Institutet bör ha möjlighet att ha IFRS notupplysningar utan inblandning av kapitaltäckningsregelverket.

SVENSKA BANKFÖRENINGEN
Dess styrelse

Ulla Lundquist

Jimmi Brink